Gazettes Section

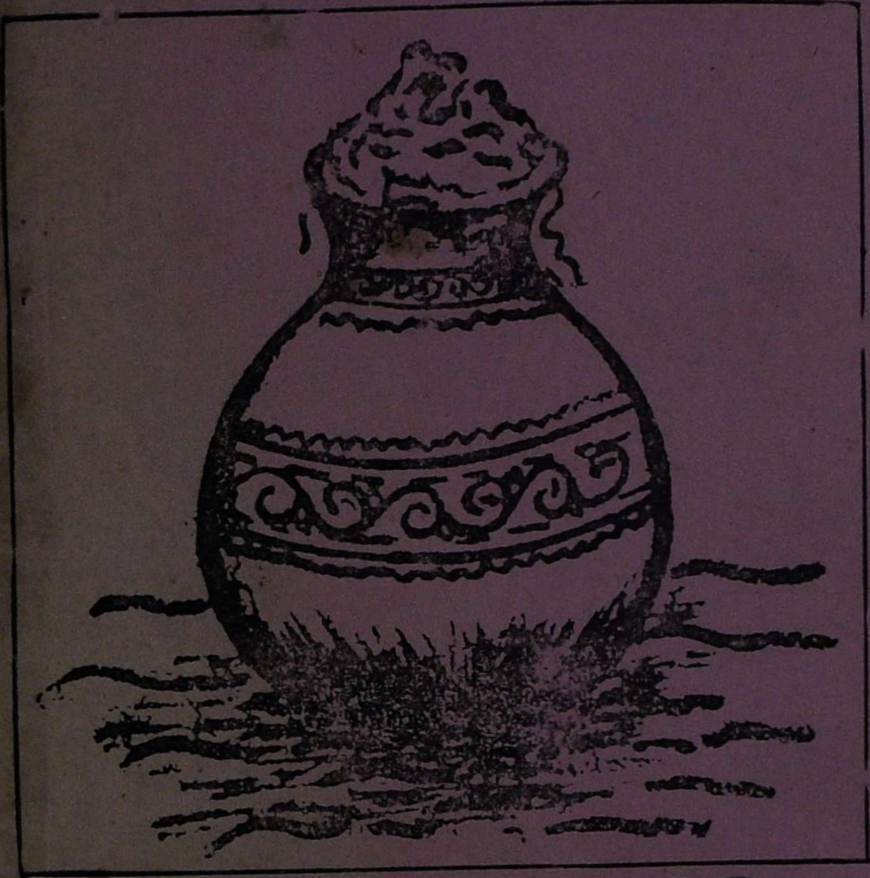

ஆவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

January – March 1993

Tamil Nadu Archives
Egmore, Madras-600 008

V211,8m N86 AV
N93.8.1.
212602

With the best compliments
of the
Director of [illegible] Archives,
And [illegible]h.
[illegible]
Egmore, Madras-600 008

ஆவண அமுதம்
AVANA AMUDHAM

கலசம்: 8 துளி: 1
CUP : 8 DROP : 1

தமிழ்நாடு ஆவணக்காப்பகம்,
28-29, காந்தி-இர்வின் சாலை
எழும்பூர், சென்னை-600 008.

TAMIL NADU ARCHIVES,

28-29 GANDHI-IRWIN ROAD,

EGMORE, MADRAS-600 008.

THE DIRECTOR OF ARCHIVES AND HISTORICAL RESEARCH,

EGMORE, MADRAS-600 008.

QUARTER ENDING :MARCH 1993

EDITOR'S PAGE

This is the 30th issue of Avana Amudham, in your hands.

As you have seen in the previous issues, this edition also contains a number of articles, useful to the readers.

In his article, "The Transfer of Power in India," Dr. G.J. Sudhakar, Ph.D., has dealt with among other things, the August offer of 1940, the Cripps negotiations, the 'Quit India' resolution of 1942, the Simla Conference, the Cabinet Mission, the interim Government and Union constitutent Assembly. His citations from V.P. Menon's book under this title are worth reading.

The cogency and consistancy he has followed in narrating as to how the whole process of transfer was carried out deserve to be recognised. Dr. C. Selvaraj, in his article 'Jain centres in Kanniyakumari' District, has listed out the caves and cave temples in the district with a brief account of their historical importance. He has taken pains to flash what is recorded in these inscriptions for the information of the readers. The source of information he has given will really act as a guide to the reaseprachers. The article of Tmt. C.Hemalatha,-"Experiments at paste making", spells out how and in what proportion chemicals are added to the paste used for mending the records in Tamil Nadu Archives and how the records are protected from

the attack of insects. This article provides guidelines to those interested in Record Management and Preservation of records.

The write-up , "Tamil Isai"extracted from the book 'Another Garland' by Thiru N. Rajagopalan,IAS(Retd.) gilitters this issue from the very fact recorded by him that the object of the Tamil Isai Movement is not to oust songs in other languages but to give Tamil audiences the best appreciation of tamil music and that this is a movement not only towards the enrichment of Tamil but , it involves the enrichment of music also.

In the Tamil section, Thiru M.Sitharaman in his article, - 'Madurai Thirumalai Naicker Mahal', has narrated "inter-alia" the structural formation and soundness of the Mahal and its historical background, which is worth-reading. A part of the history of Prataba Mudaliar,continues to find place in this issue also.

The books received in TamilNadu Archives duringthe quarter ended 31st March19 3as may be seen from the list published in this issue will be of much use to the researchers.

We feel happy to invite comments from the readers, which will help us improve the standard of the journal.

Assuring our best services always to our readers.

(M. GOPALAKRISHNAN)
Editor(Gazetteer)

600 008

Director of Archives and Historical Research	..	Thiru K.Ganesan, I.A.S.,
Assistant Commissioner of Archives	..	Thiru J.Jayachandran
		" R.Abdul Jabbar
		" S.Muthusubramanian
		" A.Duraipandian
		" A.Krishnamoorthi
		Tmt H.Ammani
Editor (Gazetteers)	..	Thiru M.Gopalakrishnan
Research Officer (Publication Cell)	..	Tmt J.Ambashankari
Assistant Editor	..	Thiru K.S.K.Velmani.

****
******
****
**

C O N T E N T S.

ENGLISH		PAGE NO.
1.	The Transfer of Power in India. Dr.G.J. Sudhakar, Ph.D.,	1 - 16
2.	Jaina Centres in Kanniyakumari District - A Study Dr. C. Selvaraj	17 - 30
3.	Experiments in Paste Making in Tamil Nadu Archives. Smt.C. Hemalatha.	31 - 42
4.	Tamil Isai N. Rajagopalan.	43 - 56
5.	List of Books received in Tamil Nadu Archives Library for the period from Jan. to March. 1993.	57 - 58
6.	Progress of Research Topics in Tamil Nadu Archives for the period from Jan. to March 1993.	59 - 71
	தமிழ்ப்பகுதி.	
7.	மதுரை திருமலை நாயக்கர் மஹால் - மு. சீதாராமன்	72 - 82
8.	பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் (அத்தியாயம் 44-46வரை)	83 - 96
9.	துறைச் செய்திகள்	97 -104

THE TRANSFER OF POWER IN INDIA.

By

Dr.G.J.Sudhakar, Ph.D.,
Reader-in-History,
Loyola College (Autonomous)
University of Madras
Madras 600 034.

and

Ms. Sumathi Vasudevan, M.Phil.,
Doctoral Fellow
Presidency College(Autonomous)
Madras-600 005.

The objective of this paper is to study the 'Historiography of the Transfer of Power in India'. The following books were taken up for the purpose: The twelve volumes of 'The Transfer of Power:-1942-47' edited by N.Mansergh and E.W.R.Lumby, 'The Transfer of Power in India' by V.P.Menon, 'Secret Documents of the Quit India Movement' edited by P.N.Chopra, 'Jawarhalal Nehru - A Biography' by S.Gopal, Modern India by Sumit Sarkar, 'Freedom at Midnight' by Larry Collins and Dominique Lapierre and 'Break up of British India' by B.N.Pandey.

The story of the transfer of power is covered by V.P.Menon from the outbreak of the Second World War in September 1939 till 15th August 1947. The narrative deals with the August offer of 1940, the Cripps negotiations, the 'Quit India' resolution of 1942, the Simla Conference, the Cabinet Mission, the Interim Government and Union Constituent Assembly.
The last Viceroy Lord Mountbatten's determined efforts to find a solution acceptable to both the Congress and the Muslim League are described in detail; the 3rd June Plan, the Indian Independence Bill and the birth of two separate dominions completes the story. The book ends with an account of the communal conflagration which followed immediately after partition.
In view of his long and close association with Constitutional developments in India, he was well qualified to write this account. It remains as authoritative and valuable today as it was when first published in 1957.

The object of the August offer was declared to be the early achievement of that unity of national purpose in India 'as would enable her to make the fullest possible contribution in the world struggle against tyranny and aggression'. It drew attention to the declaration of October 1939 in which His Majesty's Government had made it clear that Dominion Status was its objective for India. Further, it said that His Majesty's Government had been ready to expand the Governor-Generals' Council to include a certain number of representatives of political parties and to set up 'Consultative Committee', provided that some measure of agreement between the major political parties in the provinces was forthcoming.

The Congress rejected the August offer mainly on the ground that their demand for a national government had not been conceded and

the Muslim League refused to accept it unless its demands for fifty-fifty and the right of Veto over Congress entry into the Executive Council were met.

As regards the Cripps Mission, V.P.Menon[1] writes that it was a foregone conclusion that the Congress would not accept the long-term proposals, involving as they did the virtual partition of the country. Further, he adds that the result of the negotiations, instead of bridging the gulf between the Government and the political parties in India, only served to widen it and that its failure strengthened the doubts and suspicion in the minds of political leaders that there was no genuine desire on the part of His Majesty's Government to part with power.

The first two volumes on the 'Transfer of power' by Mansergh and Lumby present rare British historical records on the Quit India Movement. As regards views on the Movement, Gopal states that 'the events of 1942 showed the depth of the national will'.[2] Sarkar seems

to agree with this view when he writes "that the calculations by Congress leaders provided only a very partial explanation for the elemental and largely spontaneous popular outburst after the leaders had been removed by arrest in the early morning of 9th August 1942."[3] Further, he adds that if the British ultimately came to realize the wisdom of " negotiated transfer of power it was due to the Quit India experience.

Chopra has similar views and he expresses it thus 'It warned the British that they were not wanted in India and the complete breakdown of law and order in many parts of the country and the setting up of parallel independent governments by the people made them realise that they could not hold their sway over India for long.'[4]

Regarding Gandhi's Quit India resolution, Collins and Lapierre feel that 'what Gandhi got before dawn was not freedom but another invitation to a British jail.'[5] Describing

further they add that 'In a carefully prepared move the British swept Gandhi and the entire congress leadership into prison for the duration of the war and unlike Sarkar they write that 'a brief outburst of violence followed their arrest but within three weeks the British had the situation under control'. They also point out as to how the Muslim League benefited from the Quit India Movement in these words 'Gandhi's tactics played into the hands of the Muslim League by sweeping his Congress leaders from the political scene at a crucial moment. While they languished in jail, their Muslim rivals supported Britain's war effort, earning by their attitude, a considerable debt of gratitude. Not only had Gandhi's plan failed to get the English to Quit India but it had gone a long way to make sure that before leaving the country, they would feel compelled to divide it'.[6] Pandey agrees with this view.

The Simla Conference had met in an atmosphere of optimism. The initial doubts raised by the party leaders had given rise to

concern, but once the Congress and the League leaders agreed to attend the Conference, there had been high hopes of an eventual agreement.

But as V.P.Menon says " The Conference at Simla had been conceived as a gathering of politically eminent persons who would sit together and collectively advise the Viceroy about the formation of a new Central Government. Very soon, however, it became transformed into the familiar pattern of futile discussions between the Congress and the Muslim League, and between party leaders and the Viceroy. The formal sessions of the Conference served as the forum for party leaders to set out their points of view whilst other members functioned as the audience or chorus. Rajagopalachari made pointed reference to this in a statement soon after the Conference ended. He added that if it had been known that the sole purpose of the Conference was to get Jinnah to agree, failing which it

would have to disperse, the Congress would have told Lord Wavell at the very first that it would be a waste of energy' and he concludes by saying that ' the Simla Conference afforded a last opportunity to the forces of nationalism to fight a rear-guard action to preserve the integrity of the country, and when the battle was lost the waves of communalism quickly engulfed it. Only the Hobson's choice of partition was left.'[7] Gopal also agrees with Menon when he says that 'the outcome of the Conference confirmed Jawaharlal's suspicions of British motives, for Wavell acted as a total partisan of the Muslim League'.

Sarkar[8] feels that the Conference really broke down due to Jinnah's intransigent demands that the League had an absolute right to choose all the Muslim members and that there should be a kind of communal veto in the Executive, with decisions opposed by Muslims needing a 2/3

majority and Pandey[9] puts the blame on Churchill for the failure of the Conference. But the fifth Mansergh[10] volume states that 'the basic cause of failure was the real distrust of the Muslims other than Nationalist Muslims, for the Congress and the Hindus'.

The work of the Cabinet Mission has been described in the seventh volume of the Mansergh series. They are shown striving hard to devise means of reconciling the contradictory objectives of the Congress and the Muslim League and of shepherding them both into a coalition interim government. The principal Indian figures Gandhi, Azad and Nehru on the one side and Jinnah on the other, stand out clearly in the documents now published, adhering tenaciously to their basic aims and bargaining hard over the powers and composition of the Interim government. Gopal adds that 'the Mission plan was intended as a compromise, yielding some points to the Congress and some to the League

in the hope that both would accept the whole even if not wholly satisfied.[12]

Pandey comments that 'the Cabinet Missions plan was the best that could be devised to maintain the unity of India at the critical period in Indian History',[13] and adds that the long vacillation on the part of the Congress and Jinnah's suspicion led to the failure of the Mission.

Menon authoritatively concludes about the Mission that it 'did not succeed in all that they had set out to do. The Congress and the Muslim League had indeed accepted the long-term plan, but their acceptances had been conditioned by their own interpretations of almost all the controversial issues. However, there were two positive achievements. First, the problem of the future of India had been brought down from

the clouds of nebulous theories to the plane of hard realities. Secondly, there had been the welcome realization that the Labour party in England meant to keep their pledge to withdraw from India as soon as possible. Hereafter, it was not to be so much a struggle to wrest power from the British, as a dispute as to how that power, once inherited, should be shared by the parties concerned.'[14]

About the formation of the Interim Government after the failure of the Cabinet Mission, V.P.Menon says, 'The Labour Government then tried the expedient of bringing the leaders of the two parties inside an interim Government, in the hope that by working together they might come to an understanding on the long-term plan. But now the position became much worse; in coming into a common government the leaders merely brought their outside differences inside the Cabinet. The Government of India was a house divided against itself, and the communal situation, instead of getting better,

deteriorated to a state bordering on civil war. The Labour Government decided that the only way to redeem their pledge, while making the leaders face the grave realities of the situation, was to announce that the British would hand over power and would quit India by a definite date.'[15]

Mountbatten's efforts to find a solution to the impasse has been described by Menon in these words 'When Lord Mountbatten arrived on the scene, he soon realised that the Cabinet Mission plan was unacceptable to the parties, and some form of partition was inevitable. He prepared a plan, the basis of which was demission of power to the provinces, or to such confederations as the provinces might decide to form before the transfer of power. The responsibility for partition was left to the popular choice. When this plan was shown to Nehru, he reacted strongly against it. Thereupon, Lord Mountbatten fell back on the alternative plan of two dominions, of which pakistan would comprise the Muslim majority areas only. The Congress agreed to this, and

by accepting Dominion status removed one of the great obstacles which had hitherto stood between them and the British. Thereafter, the League was no longer able to derive advantage from the fact that it had agreed to remain within the Common wealth while the Congress claimed complete independence. Thenceforth, things moved smoothly, and in every step that Lord Mountbatten took he carried the support of the party leaders.'[16]

Sarkar[17] points out that one major innovation i.e., immediate transfer of power on the basis of grant of Dominion States (with a right of accession), thus obviating the need to wait for agreement in the Constituent Assembly on new political structures was suggested not by Mountbatten, but by V.P.Menon to the Secretary of State in January 1947.

However, Mountbatten was responsible to a considerable extent for the breakneck speed at which the whole process of transfer was carried

out, but this left many anamolies in arranging partition details, and totally failed to prevent the Punjab massacre. On the whole, one tends to agree, with Penderel Moon's statement in his book ' Divide and Quit ' that Mountbatten's claim ' to great merit for the manner of our departure from India rings somewhat hollow'.

The last three Mansergh volumes provide evidence essential to the passing of any considered historical judgement on the events, personalities and controversies surrounding the last momentous days of the British Raj.

Footnotes and References:-:

1. V.P.Menon: The Transfer of power in India, Orient Longmann Limited, New Delhi, 1957.

2. Sarvepalli Gopal: Jawaharlal Nehru: A Biography, Volume one - 1889-1947, Oxford University Press, 1976.

3. Sumit Sarkar: Modern India 1885-1947, Macmillan India Limited, 1983, p.390.

4. P.N.Chopra ed. : Quit India Movement - British Secret Documents, Interprint, New Delhi, 1986.

5. Larry Collins and Dominique Lapierre: Freedom at Midnight, Vikas Publishing House Private Limited, 1976.

6. Ibid.,

7. V.P.Menon: Op.cit.,

8. Sumit Sarkar: Op.cit., p.417.

9. B.N.Pandey: The Break-up of British India, Macmillan India Limited, 1969.

10. Nicholas Mansergh and E.W.R.Lumby, ed., The Transfer of Power - 1942-47 Volume V, The Simla Conference Her Majesty's Stationary Office, London, 1974.

11. Ibid.

12. Sarvepalli Gopal: Op.cit.,

13. B.N.Pandey: Op.cit.,

14. V.P.Menon: Op.cit.,

15. Ibid.,

16. Ibid.,

17. Sumit Sarkar: Op.cit., p.447.

DR.C.Selvaraj
Lecturer in History,
N.M.Christian College,
Martandam
Kanyakumari District

JAINA CENTRES IN KANNIYAKUMARI DISTRICT: A STUDY.

Kanniyakumari, the remanant of the submerged Lemurian continent situated in the Southern tip of India peninsular is the fertile place for the growth of civilizations. Though Kanniyakumari is considered as the sacred place for the Hindus, other religions such as Jainism, Buddhism, Islam, Christianity, etc., have also simultaneously established a hold in this district. Among them Jainism spread in this district during the early days of Christian era and it flourished and established a hold during the 7th to 8th centuaries A.D. Both literary and eipgraphical sources testify that places such as Kottar, Thirunandikkarai, Thirukurandy, Thiruchcharnattumalai, etc., of this district were the important centres of Jainism. It is known that from these centres this religion

spread to other Jaina centres of Northern India and also it maintained close interaction with neighbouring countries such as Sri Lanka. There are differences of opinion among scholars regarding the spread of Jainism in ancient Tamilagam. However, it is known that it was effected through Chandragupta Maurya who came to Southern India for the purpose. It is said that they forcast about a severe famine in the Magadan empire during the reign of Chandragupta Maurya who advised the people to move away temporarily in order to escape from that onslought. He himself also, leaving his princely attire, moved towards South India along with the Jaina Monk Badrababu and his 12,000 desciples and settled down at Seravanabelgola in Karnataka, and from there they made efforts to spread the religion to further South by sending their disciples. It is said that sage Visaga was sent to Tamil Country to spread the religion in the Chera, Chola, and

Pandya Countries. In the Tamil Country, Jainism spread in the 2nd Centuary B.C. as it is testified by Jaina inscriptions in Brahmi Chrracters found in the hills of the southern districts of Tamil nadu.[1] The Jains paid due attention to the excavation of caverns, cave temples, and building of structural temples with aculptures of Tirthankaras and their attendants such as yakshas and Yakshis. These caves and cave temples are still found in this district in places like Kottar, Thirunandikkarai, Thirukurandy, Thiruchchaarnattumalai, etc., and these places are considered as important centres of Jainism.

KOTTAR:-:

Kottar was a town in theheart of the district comprising the present day Nagercoil town. It was referred to in inscriptions[2] as Kottarana-mum-mudi-Colapurathana which was an important centre of Jainism. Though there is no jaina temples at present, the inscriptions found in this region refer to the existence of jaina temples and the donations(Palliccandam) made to such temples. For instance, an

inscription[3] found in the Vishnu temple at Puravaseri dated in the kollam year 372 (1196 A.D) refer to Palliccandam of the jain temple at kottaru. Similarly the Kanyakumari inscription[4] of parantaka Pandya of 12th Centuary A.D. refers to the boundary of the devadana lands belonging to the goddess Kanyakumari excluding the Palliccandam of the Jains. This Palliccandam belonging to the jain temple at Kottaru seems to have existed near Thovalai. This view is supported by the Kalugumalai inscription[5] assignable to the 8th Centuary A.D. The present Nagaraja temple in the Nagercoil town itself appears to have been originally a jain temple. The presence of a number of stone images with serpent hoods suggest that this temple was originally sacred to serpent gods who used to be held in great esteem by the jains in earlier days. This is supported by a number of inscriptions[6] in the temple. These inscriptions record the gift made to the Naga and Nagaraja and further it mentions two jaina

teachers Kamalavahana Pandita and Gunavirapandita in whose favour the Palliccandam was endowed. In addition there are found images of tirthankaras like Parsvanatha, Mahavira, Padmavati, etc., So, it is clear that this temple was originally a jain temple and later it was converted into a Hindu temple during the time of Bhakti movement. Even now the Hindus offer worship to the Naga images which they have accommodated into their faith. It is further known that Kottaru, seems to be the seat of the orthodox sect of jainism. Thirugnana Sambander[7] who lived in the 7th Century describes the jains as goondas moving nude through the streets of Kottaru. Obviously Sambander refers to the orthodox sect of Jains - the Diggambara sect who neglect the wearing of dresses. At the Jaina temple at Kottaru the Jaina monks used to recite the Jaina scriptures regularly and they had good regard in other similar centres. For instance, the inscriptions at Kalugumalai mention a number of jaina Monks and nuns who visited Kalugumalai and caused the

images to be sculptured. Among these Monks, some of them were from Kottaru and Thiruchcharanattumalai (Citharal) and Prominent among them were Patpanandi-Vimalacandrakuravadigal, Uttanandikkuravadigal and Patamulatanarangam of Thirukottaru.[8] Similarly, important among the nuns were Thiruchcharanattuppidarigal and Thiruchchaaranattu kurattigal.[9] The Nagaraja temple inscriptions[10] refer to two important jaina teachers, Kamalavahana Pandita and Gunavira Pandita in whose name endowments were also made. So it is clear that Kottaru was a seat of Jainism in the earlier days.

THIRUNANDIKKARAI:-:

Thirunandikkarai is also a jain centre situated about two Kilometres north of Kulasekaram of this district. There is a jaina cave excavated in a rock with sculptures of jaina thirthankaras found inside the room attached to the hall. Further, there are eleven inscriptions found on the walls of the cave one of which[11] narrates that the place of

the cave temple was donated by the Hindus. Another inscription states that in this cave the jaina nuns settled and from there they propagated this faith. As this cave became popular, the royal kings also visited it and received blessings. An inscription[12] on the wall states that the famous Chola King Rajaraja I in 1012 A.D visited this cave and celebrated his Aippasi Sadaya festival in commemoration of which he instituted a lamp to this temple.

THIRUKURANDY:-:

Thirukurandy is a place situated near Sucindram. It was a centre of Jaina monks. An inscription[13] found in the Jain temple testifies that this was an advance training centre for jains, where eminent personalities of the jaina faith settled down. Further, in this centre religious discourses between the jains and the Hindus often took place. An inscription[14] found in the Thanumalaiyan temple at Sucindram established such a practice. It also refers to the prevalance of Kalugarra[15]

(a kind of corporal punishment awarded to the jains by the Hindus) which proves that this was also a centre of jainism in this district.

THIRUCHCHARANATTU MALAI.

Thiruchcharanattu Malai presently known as Sitaral is situated at two miles north east of Martandam in Vilavancode Taluk. There is a natural cavern in this hill. On the overhanging surface of the rock, a number of jaina figures of Tirthankaras and Yakshis are carved in half relief. There are three shrine chambers which contain a plaster coated image of Bhagavathi and in the order two shrines contain half images of Mahavira and Parsvanatha. This Jaina temple was very popular in the earlier days as it is known from the rich donations offered to this temple. For instance an inscription of Ay King Vikramaditya Varaguna dated in his 21st regnal year records that one Muttuvela Narayana

Kurattiyar, a woman jaina ascetic, made some gifts to the goddess in the central shrine. Similarly another inscription[17] of the same king dated in his 28th regnal year (A.D.896) records that Gunantankikurattikal gave some gold ornaments to the Chief deity Bhattaiyar of Thiruchcharanattumalai.

Apart from these, the inscription found on this temple refer to numerous women jain ascetics which clearly explain the jaina religions activities of this temple. The inscriptions refer to the jaina monks as kuravar and the nuns as Kuratiyar. An inscription[18] of Vikramaditya Varaguna at Citaral dated (C.896 A.D.) mentions a Jaina Gunantangi Kuratigal who was permanently camped at this temple to participate an religions activities.

Similarly numerous inscriptions found in various places of this district make references about the donations made to the jaina temples which attest the influence of jainism in this district. The donations to jaina temples are known as Palliccandam which were exempted from taxes and were used for the preservation of the jaina temples. For instance the Kanyakumari inscription[19] of Parantaka Pandya of 12th Century A.D. refers to a Palliccandam which might have situated near Tovalai. Similarly the Kadiyapattinam inscription[20] of Rajaraja I dated in his 27th regnal year (1012 A.D.) refers to a Palliccandam which seems to have situated at Seramangalam. Another inscription[21] found in the Vishnu temple at Puravaseri dated in the Kollam year 372 (1169 A.D.) records a land grant to the same temple and the land was originally a Palliccandam in Puravaricadurvedimangalam. Similarly King Udayamartandavarma while camping at Seramangalam granted 20 ma of land in the Mulayanurparru of Nanchinad which was under the custody of

Kamalavahana and Gunavira Pandita. It was from this palliccandam that a sum was paid for the morning service. Oil for the sacred bath and for the lamps and to provided other necessary items to the jaina temple.[22] In the same way the Citaral inscription[23] issued in the 21st regnal year of Vikramaditya Varaguna registers some gifts by Muttuvela Narayana Kurattiyar for burning a perpetual lamp in the Jaina temple at Tiruccanarrumalai. Another inscription[24] of the same King issued in his 28th regnal year records that a jaina nun named Gunatangikurrattikal gave some gold ornaments to the jaina temple at Tiruccandrrumalai. In this way a number of inscriptions from this district throw informations on the influences of jainism and the jaina activities.

Thus taking into consideration all these facts, it is to be concluded that Jainism spread in this district in the early days of Christian era and flourished during the medieval period. Subsequently due to the Hindu revivalism caused by the outbreak of Bhakti movement, Jainism began to decline and disappeared from the district. A sincere research on this topic will bring many new facts to rewrite the history of ancient Tamilagam in proper perspective.

REFERENCES.

1. In Madurai, Ramnad districts, there are caves with Brahmi inscriptions are still available:-:
2. T.A.S. Vol.IV. p.163
3. Ibid. Vol.IV.pp.2, 153.
4. Ibid. Vol.I No.III p.5.
5. S.I.I. Vol.V. Nos.313, 316, 333, 358
6. A.R.E. 59, 63 of 1896
7. Devaram. Thirukottarrupadigankarl. 43, 55
8. S.I.I. Vol.V.No.313, 316, 358
9. Ibid. Vol.V.No.321, 324.
10. T.A.S. Vol.IV pt.2, No.115,117,118.
11. Ibid. Vol.IV pt.2, p.204
12. Ibid. Vol.I.p.292.
13. S.I.I. Vol.V.pp 122-131.
14. K.K.Pillay Suceendram Temple, pp,223-24.
15. T.A.S. Vol.I p.194

16. *Ibid.* Vol.IV.No.40, pp 146-148.

17. *Ibid.* Vol.I pp.193-195.

18. *Ibid.* Vol.I p.194

19. *Ibid.* pt.3, p 5

20. *Ibid.* Vol.IV pt.2, No.105

21. *Ibid.* Vol.IV.pt.2, p.153

22. *Ibid.* Vol.IV.pt.2, No.115

23. *Ibid.* Vol.IV.No.40

24. *Ibid.* Vol.I.pp.193-195.

EXPERIMENTS AT PASTE MAKING IN TAMIL NADU ARCHIVES.

Mending of old records in Tamil Nadu Archives has been carried on since 1921 with the knowledge acquired at the training which the staff of this office had at the Imperial Record Office at Calcutta.

Eversince 1920, this office had been using dextrine paste obtained from the Bengal chemical and pharmaceutical works, Calcutta, at 4 annas a lb. for the mending work. This paste contained some chemicals inimical to insects. The Imperial Record Office then communicated to this Office two formulas for this paste, one in February 1920 and the other in May 1920.[1]

---

1. G.O.No.496,Finance,dated:6th August 1934.

The formulas are given as follows:-:

Formula-1 (February 1920)

Dextrine	5½ lbs.
Water	10 lbs.
Oil of Cloves	50 minims.
Oil of winter green	50 minims.
Sodium Sali cylate	20 grains.

Formula-2. (May 1920)

Dextrine	5 lbs.
Water	10 lbs.
White Ansenic	2½ oz.
Acid Salicylic	2½ Drachms.

The Bengal Chemicals were also supplying the Dextrine Paste to the Imperial Record Office. The then Curator this Office Mr.P.Macqueen was of the view that the Imperial Record Office was

obtaining the paste according to the second formula communicated to him by Mr.R.H.Blaker in May 1920 and wrote to the Bengal Chemical and Pharmaceutical Works, Calcutta for the required supply. After a few years, Mr.Macqueen had the suspicion that the Dextrine paste supplied did not contain the chemicals which it purported to contain. So he had samples tested by the chemical examiner who reported that the samples did not contain the chemicals according to the formula.

Thus from 1921 to 1934 this Archives used to purchase Dextrine paste from Bengal Chemical and pharmaceutical Works Limited, Calcutta. It was obtained once a month in air tight tins so that it might not get dry. The Curator then ascertained from the Imperial Record Office that they used paste according to the following formula.

Dextrine	5 lbs.
Water	10 lbs.
Oil of Cloves	1/2 Oz.
Saffrol	1/2 Oz.
White Arsenic	2/2 Oz.

The supply by the Bengal chemists did not contain the chemicals according to the requirement the Curator called for quotations from the local chemists. Hence quotation of Messrs. Spencer and Company Limited, Madras, being the Cheapest, was accepted. Ever since that time M/s.Spencer and Company Limited had been regularly supplying the paste to this Office at Re.0-4-6 per lb.

M/s.Spencer & Co., were supplying 50 lbs. of paste or more regularly once in 3 days or once a week according to the requirements of this office.

The chemicals had to be added to the paste so as to protect the mended records from the attacks of insects, weevils, etc., It was also advisable to use fresh paste for mending since stale paste dried quickly or lost its consistency and became unsuitable for mending. In 1931 the then Curator, Dr.B.S.Baliga, reported to the Government on the introduction of the Tender system for procurement of paste. He wrote that "provided that the right proportion of the chemicals can be secured, provided that the paste can be obtained as fresh as possible, that is, atleast once a week, this office has no objection to the Tender system by which the supply can be obtained a qualitatively good paste regularly. Later the Tender system was introduced and the tender of M/s.Spencer and Company which quoted the lowest rates was accepted.[2]

The Government meanwhile observed that the Curator might make an attempt to manufacture the paste required by this Office and report upon the matter since the Government were of the opinion that under proper safeguard it should be possible for this office to achieve it.[3]

[illegible] 2607, [illegible] 21.11.[illegible]

[illegible] c/6 [illegible]

[illegible] 2607 [illegible] 21.11.[illegible].

Accordingly, Dr.Baliga sent references of the mending section to M/s.Spencer & Company to learn their methods of preparation, over which he reported that, " The Company was kind enough to explain their methods but unfortunately we could not adopt these methods in their entirety, because the Company used electrical apparatus and contrivances for regulating heat, whereas we could use only an ordinary stove",

Seventeen attempts were made totally by Dr.Baliga, on small scales, at paste making seven strictly according to the formula of Dextrine 5 lbs., water 10 lbs., oil of Cloves and Saffrol-1/2 Oz and white Arsenic 21/2 Oz for preparing the paste followed on the lines those that of M/s.Spencer & Company and the rest according to the same formula, in regard to variation depending on the proportion of water added to it. In each and every case where he followed the formula used by

Spencer & Co., it was found that the paste obtained was much too watery to be of the required consistency. Not was it transparent and quite adhesive. It turned brownish and possessed very little adhesiveness. The paste prepared according to the instruction given in the formula of the Imperial Record Office in 1920 viz., Dextrine 5 lbs., water 10 lbs., white arsenic 2½ Oz., Acid Salicylic 2½ Drachms, was also watery and did not get the suitable consistency even after the lapse of two months. In the case of other experiments where the quantity of water was reduced in various gradations from 2/3 to ½in order to procure proper consistency it was found that the paste, after it had cooled down, became too hard for use, or formed into clots, the dextrine not having been mixed well with water inspite of constant stirring while it was pured in boiling water. The paste did not possess the required transparency and adhesiness, either due to want of proper equipments and the right chemicals. Dr.Baliga,

whether, even if he succeeded in getting the right quantity of Dextrine and the proper heating appliances, he would be able to effect much economy by preparing the paste in the Office itself.

In the meantime, he came to know that the Imperial Record Office used Dextrine paste obtained from the Bengal Chemical & Pharmaceutical works and did not manufacture the paste required in that Office itself whereas in England, the Record Offices prepared fresh paste daily or as often as necessary. They got it prepared by their own staff. The paste used there did not contain any chemical since they had no danger from insects, weevils, etc., for the reason that their climate did not foster the growth of such record pests and where the addition of chemicals to the paste in a certain proportion became absolutely necessary, the preparation of such paste had to be entrusted only to chemists. Dr.Baliga went through several literure on this subject and based on these, he preferred limited wheat flour paste.

Later, Dr.Baliga sent samples of dextrine paste to the Technical Section of the British Records Association made according to the formula followed in this Office and they preferred the flour paste to Dextrine paste.

The Madras Record Office was that time, functioning at three places - Madras, Chittoor and Palmaner. Dr.Baliga was at Chittoor, when he received the opinion of the British Records Association. In view of this opinion and in view of the high prices demanded for dextrine he conducted experiments in the office for preparing a paste by using wheat flour, corn flour and a mixture of both. He found that unmixed corn flour made a better paste than wheat flour or mixed flour. The Paste obtained from corn flourwas whiter and smoother and adhered better than the wheat and mixed flour paste. He therefore recommended the preparation of paste out of corn flour once or twice every week in this Office itself. A small quantity of alum was to be added to the paste as a

preservative and not more than 2% of Mercuric Chloride was also to be added as a deterrent against borers and other record pests. Dr.Baliga also reported on the cost of preparing the paste as follows:-:

	Rs.	As.	Ps.
1 lb of corn flour	0 -	8 -	0
A Pinch of alum	0 -	0 -	3
1/2 Oz.of Mercuric Chloride	0 -	2 -	3
Cost of fuel	0 -	0 -	6
Total=	0 -	11 -	0

He recommended to the Government that since one pound of flour produced not less than 3 lbs. of paste the cost of one lb. of paste would amount to roughly only 3 1/2 annas. It was possible that when corn flour was obtained in bags from wholesale dealers its price per pound might work out to be much less, and consequently the price of one lb. of paste in bound to be less than 3 1/2 annas thus resulting in a saving of more than 7 annas per lb. or about Rs.2,200/- in 5000 lbs. of paste which was the quantity required per year.[4]

The suggestion of Dr.Baliga was approved and the practice of preparing paste using corn flour (maida) mixed with mercuric chloride (corossive sublimate of mercuric) the hazards caused by handling the hazards caused by handling the paste containing mercuric chloride it realised. The Government analyst, King Institute was addressed to report whether the paste so obtained was injurious to health. The Government analyst reported that it was harmful and injurios to the persons handling it. Various Archival institutions were addressed to suggest effective alternatives to mercuric chhloride based on the recommendation of the King Institute. The Forensic Sciences Department and the Director of Public Health, Madras suggested the method of making maida paste containing Glycerine and copper sulphate in the following proportion.[5]

Maida	96%
Glycerine	1-2%
Copper Sulphate	2%

It may thus be seen that Tamil Nadu Archives has been using Maida paste long before the National Archives of India or any other State Archives

---

5. Tamil Nadu Archives O.O.No.8/90,dt:13.3.1989 (4563/PrI/89).

-By

C.HEMALATHA,
RESEARCH ASSISTANT.

I

TAMIL ISAI

THE WORD 'Karnatakam' refers not only to some undefined parts of Peninsular India but also to what is traditional and ancient. 'Carnatic' is presumably a derivative of it. Carnatic Music is taken as the Indian music legated to posterity by ancients like Bharata, Sarngadeva, et al, as invasions and external influences happened to mould in North India a modified style now broadly classified as Hindustani music. Carnatic and Hindustani styles do retain the common heritage of being raga-based. In the Tamil areas of the South, 'Pann' or Tamil Isai has had a hoary antiquity. The Cilappadhikaram, one of the ambrosial tamil epics (2nd - 3rd century A.D) revolves around music and dance. Madhavi, the heroine and Kovalan, the hero excel each other in music. Dance and music unite them as none else had been since their union isolates Kannagi, the just-wedded wife from her spouse for ever - yes, for ever. Though they come together at the end, it is only for tragic fate to intervene and cut asunder eternally the husband from the wife. If Music and Dance had united Madhavi and Kovalan, it is the same twin that leads to their parting of ways ending the spell of palmy days. Both are specialists in playing on the instrument 'yazh' which was then preeminently popular. 'Jeevaka Chintamani' of Tirutakka Devar (9th century) portrays heroine Gandarvadattai as declaring that she would marry only the man who scores over her in playing on yazh! The passion - the domineering love of music is thus highlighted. Jeevagan accepts the challenge.

His attempts to get at a yazh which enjoys immaculacy reveal his immense knowledge of musicology and expertise in the art of manufacture of the instrument itself. He discards many instruments - each for specific defects like the wood being soft, decayed, damaged (wounded) or struck earlier by thunderbolt; and finally selects one. He is not satisfied with it either ! He has to remove streaks of unwanted nerves. That reveals the absolute mastery of the art and Science by Tirutakka Devar and the artistes of his period too - a thousand years back.

Sekkizhar was a saintly poet to whom language and religion are eternally inclebted. Aanaaya Nayanar is one of the Saivite Apostles described by him in his 'Peria Puranam' written during 1139-1140 A.D. If Gandarvadattai and Jeevagan excelled in yazh, Nayanar's forte was in flute which has exercised a magic spell in India unparalleled in the history of musical instruments. Nayanar was a cow-boy unlettered and innocent. His flute-play was so divinely melodic that man, animal and the woods lost their animation and, true to the Advaita philosophy, lost themselves in the melody that emanated from the bamboo pope holes - vide page 274, A Garland, Tamil music was not a mere product of the fertile imagination of poets. As scripts are apt to be lost, Pallava Mahendra Varman (590 - 630 A.D) did not take chances. His Kudumiamalai rock inscriptions near Pudukottai are in elegant pallava grantha characters with one line in Tamil. The queen of Kulottunga Chola (12th century) did not stop with mastering music but proudly assumed the name of

'Ezhisai Vallabhi - Mistress of the Seven Notes ! Music pervaded the Palace, the habitations, the grazing fields and the rock. It was the staple of Tamilian life indeed ! This is an undisputed and undeniable fact.

Dr.Mu.Arunachalam, who taught Saiva Siddhanta at the Benares University, has garnered clinching evidence to re-establish that music in tamil areas, then called Pann, was in a very advanced state of perfection as an art and a science. He opines that it is confrary to truth to contrast Tamil Isai - Pannas distinct from Carnatic music, that music has always played a dominant role in tamillian culture, and that Bharata, author of the most ancient treatise Natya Sastra, was himself a tamilian, who migrated to the North to spread tamil music and brought out the sanskrit version Natya Sastra to further his objectives ! in his works Dr.Arunachalam stakes the claim that the several works in sanskrit on music owe their birth and inspiration only to tamil music and concludes.

i. that there was then no scientific music literature in the whole of India except in Tamil Nadu,

ii. that all the music which then existed was only tamil music; and

iii. that there was no other music.

Many scholars may think that this is non-sequitur, and not a mere fauz pas but reductio ad absurdum. But exaggeration is the essence of propagation of truth and its publicity !

Dr.N.Mahalingam clarifies how luxuriant tamil music metamorphosed into Carnatic music. Someswara Bhooloka Malla Varman (1116-1127 A.D) of the Western Chalukyas who authored the prominent thesaurus 'Manasa Ullasa' called the music of the South of the tamils included - as 'Karnataka Sangeetham' and the term has turned immortal. 'Karnataka' is made mention of by Kallinadha and Govinda Dikshitar.

Confining this discussion to the issue how pann music with such a glorious past came to suffer total eclipse that even its name came to be lost in obscurity and disuse, we have to turn to another Tamil Savant, T.Lakshmana Pillai of Trivandrum, a composer of eminence in tamil, scholar and musicologist. What he says is, in fact, applicable to all languages and musical systems. He says:

> 'It is a patent fact that, although we have ever so many compositions in tamil set to music, yet musical compositions as such, i.e., the compositions of lyrics calculated to embody the highest rhythmic expression of pure beauty in sound, has been a rarity in tamil. This has been an achievement by masters of Carnatic music in the telugu language. Not that tamil, which is so rich, sweet, tender and soul-stirring, has been found to be in appropriate. Far from it. The experiment has simply never been tried."
>
> --"Songs" - September 1933.

Pillai's enormous passion and love of undoubted purity for tamil do not cloud his analysis and he strikes at the truth behind the apparent tragedy of tamil yielding its primacy to telugu in the field of musical compositions during the last three centuries. His conclusion is accurate and correct. It is not denied that Muthu Thandavar (16th century), Marimutha Pillai and Arunachala Kavirayar (18th century) did bring out classical songs in tamil but they had a limited range and style. And demand outstripped the supply. To make this fundamental difference more clear, mention may be made of the distinction between Sahitya Kavitvam where Sahitya (text) claims primary attention as in the case of the songs of Annamacharya and Sangita Kavitvam where music assumes dominance. It is the difference between kriti and Kirtana R.A.Jayantha refers to this in 'Composers' thus:

> 'That Annamacharya knew all the musical modes and forms of his times is obvious from his works. But he conceived his pada, as did the earlier devotional singers, primarily as devotional poetry, Music was mainly an aid to render them effectively.
>
> The kritis of Tyagaraja and others, on the contrary, are conceived generally as musical compositions; and their poetry, however impressive, is mainly a verbal scaffold for raising a musical structure, Musical thought, rather than poetic thought, seems to determine their structure pattern.

The same point is stressed by R.Rangaramanuja Ayyangar when he says:

'As a vehicle for musical expression, tamil is not inferior to telugu, sanskrit, kannada or malayalam. But most of the tamil compositions are hybrid products. The words of a tamil scholar innocent of music have been grafted on the music of a singer practically illerate."

-- Musings of a Musician'.

The fundamental point for notice is that verses are not songs and, even if set to tunes, rarely could be melodic enjoying the graces of pure music which could stand the test of time. Some non-musicians like the Kadigai Pulavars. Arun chala Kavirayar, Periaswami Thooran and Ambhujam Krishna wisely availed of the services of musicians even while composing and perhaps were able to imbibe the melodic needs and graces required and induct and inject them in their compositions.

Of course, in the last century and the present, a galaxy of tamil composers appeared like Kavi Kunjara Bharati, Gopala Krishna Bharati, Vedanayakam Pillai, Ghanam Krishnier, Uthukadu Venkatasubba Ayyar, Ramaswami Sivan, Tanjore Quartette, Nilakanta Sivan, Annamalai Reddiar, Subramania Bharati and Papanasam Sivan. The impact made till the middle of this century was not, however, impressive since the musical market was already the monopoly of telugu composers, telugu songs and musicians fully oriented in them. Audience might not have fully appreciated the Sathiya but felt drawn by the lure of the captivating tunes of masters. The Carnatic Trinity (1762-1847) who hailed from Tiruvarur and composers immediately before and after them

had presented exquisite, bhava-laden, rasa-oriented, melody-based matchless songs in plenty. Where there was a drought before, there came cyclonic floods. The Cauvery and other rivers saw flood-waters to the brim; rivulets, canals and channels all flowed with the fragrant waters of such compositions. The reservoir of telugu songs did not also get depleted but got replenished repeatedly. There were periods of political vacuity and occasional economic droughts but telugu songs occasionally spiced with sanskrit and tamil songs presented a picture of affluence, prosperity and satisfaction. There was indeed a glut of telugu songs. The preference to the telugu songs was never on grounds of language; and to state so, is unfair. The telugu compositions readily answered a felt need, satisfied the pangs of heart and soul and met the cry of artistic desire. In Thevaram, there was no scope for improvisation. It was more or less equivalent of the Gregorian chant- the Church music of the West; writes Dr.S.Ramanathan, an authority on tamil music. Surely few could resort to verses and set them to tunes as they could not answer the melodic demands of a musically - oriented community here music is a must for everything - worship, festival, function, birth or death, It would be the difference between a Beethoven and a Macaulay prose or a Miltonic poem being set to tune. While the demand for songs increased multifold, the market full of immortal tamil literature but few tamil songs. Folk songs and Thevaram Could offer no melodic pieces for full-scale concerts. Kambar, Villiputturar, Ottakoothar electrified

the field of literature but had no time to enter the field of melody. The emphasis of the times was on poetry and not on lyrics. Hence is a specimen of the alternatives that confronted Lord Byron :

'I've half a mind to tumble down to prose;
But verse is more in fashion."

T.Lakshmana Pillai has to be understood, accepted and conceded. The telugu songs were presented on a platter for students to learn quickly and musicians to sing without ado. As the landholder travelling in his cart sees his car coming, he gets down and boards it. It is not aversion to the former but a preference to the latter vis-a-vis travel comfort and conditions. He comes back and summons his cart to go to his field since the car is ill-suited for it. It was so with musicians and music-lovers. No partiality; no aversion. How can one have aversion to a language rich in its history and literature and is the mother tongue ? Fully cooked dishes in crisp and spiced telugu came to be available in plenty and the craze to compose in telugu was also the phenomenon of the times. Acharya Kripalani told Frank Antony in Parliament that english would be spoken by Indian children even if it is forgotten in England and he even mimicked how our children called 'mummy'. Tamil had invaded indonesia centuries back. Telugu compositions came to invade musical forums here. Tamil compositions of the few masters held the field with select musicians but could not command primacy. It was pure invisible market mechanism with no non-musical overtones. Demand outstripped supply and the substitute came in handy and in resplendent colours as the

melody-market expanded. The expansion is attributable to the supply of the rich telugu fare. When the reservoir is full and replenishment is good, outflow is naturally copious.

Sanskrit could be said to be above the common man's reach; but telugu suffered no such inhibition. The telugu of the Trinity and others of the South is not the puritan language of scholars of Upper Andhra but of the people in Tamil Nadu speaking tamil or tamilised telugu. Besides there is a substantial telugu speaking segment in Tamil Nadu. When Eminence composed songs in telugu, other celebrities followed impelled by a desire to join the rank of immortals and not out of any felt or spelt antagonism to tamil. (What one sees now in respect of english is similar. English medium schools enjoy a gala field and time.) Bhava-based telugu songs full of melodic content and scope for nuances available in hundreds stole the show and monopolished concerts as musicians are rarely composers, choreographers or tune-setters. They are retailers mostly, their tour de force being melodic presentation. Telugu, termed the Italian of the East, praised by Bharati himself as 'Sundara' (sweet), enjoying soft-flow with tenderness of tone monopolised classical concerts in the South. 'We did sing in tamil though there were not many good compositions. Tamil songs were then few, says Dr.Semmangudi Srinivasa Ayyar. Other musicians too had availed of tamil songs, while a few had ignored them, which was an error in approach and judgement. An erroneous belief identifying

classicism with telugu songs had also gained ground earlier resulting in some established artistes refraining from singing the available tamil songs. The position from the view-point of tamil as a language was rather strange viewed against its pre-eminence in literature and history.

Musicians not conversant with telugu committed mistakes in pronunciation erroneously conveying the sahitya-bhava in varying degrees which came up for criticism and gave an edge to the demand for tamil songs. Subramania Bharati wrote:

> "Several musicians do not know that the Soul of Music lies only in the Navarasas...they eliminate the lift of music and project only the bare body, the corpse of music ! most of the vidwans do not know the meaning. They murder or swallow letters and words. A person who does not know the meaning cannot bring out the rasas (emotions)".

K.V.Srinivasa Ayyangar, the senior among the Tiger Trio and a musicologist of repute, in his 'Tyagarajah Hrudayam" referred to the murder of sahitya out of sheer ignorance of the language' and to the consequential absence of bhava and rasa. To the knowledgeable, this is unpardonable. (If someone sings the matchless Freedom struggle song 'Acchamillai in 'Sahana', the raga of compassion and pity, even Pandey of the First War of Independence, Vanchinathan of Ashe Murder case and Tiruppur Kumaran who all willingly sacrified their lives for the country would have been enfeebled and tumed Patriots of Inaction.)To project the bhava, the musician has to know the meaning and to understand what is presented, the

audience has to know the language. So there was considerable vocal insistence not only for tamil songs but for tamil songs alone. Synchronising with this, the output of telugu songs also diminished during the present century and there was meagre replenishment to the repertory. Songs of sublimity such as those of Papanasam Sivan or Uthukadu Venkatasubba Ayyar in tamil and those of the Trinity in telugu or sanskrit are not composed everyday

The plea for tamil songs coincided with the Tamil Resurgence Movement Rajah Sir Annamalai Chettiar of Chettinad was the principal inspiration behind the Movement for Tamil Isai. 1929 saw him founding the Meenakshi College of Music at Chidambaram and 1932 its affiliation to the Annamalai University, also founded by him. The First Tamil Isai Conference held at Annamalai Nagar in August 1941 evoked considerable response and enthusiasm and was held amidst much fanfare with the University to back it. The Conference resolved that songs sung at concerts should be entirely in tamil. This stand drew a barrage of criticism and came up for an equally vehement support. Justice T.L.Venkatarama Ayyar said that while perceptible changes had occurred in recent decades, over-enthusiasm in the cause of tamil songs was not correct since most of the available reertory in tamil lacked the aesthetic and technical perfection found in the compositions of the Trinity. He said.

> 'In the field of music pure and simple, the language of the piece is necessarily of secondary importance. Music has a language all of its own and transcended the language of the composition. The excellence of a song could be judged only by the manipulation of the swaras themselves within the confines of the raga and not merely by the words or the language used.'

T.T.Krishnamachari opined that restricting a concert to tamil songs alone would severely deter any advancement whatsoever in music and that it would be linguistic vandalism to fit in or dub words of one language to famous compositions in another language. The pro-changers found in Tiger K.Varadachariar a strong supporter and he clarified meaningfully;

> 'The object of the Tamil Isai Movement is not to oust songs in other languages but to give tamil audiences the best appreciation of tamil music. This is a movement towards the enrichment of tamil; but it also involves the enrichment of music.'

Tiger was a liberal known for his robust views. The movement enlisted the support of eminent musicians and composers like Suddhananda Bharati, Ariyakudi Ramanuja Ayyangar, Musiri Subramania Ayyar, Madurai Mani Ayyar, Chittoor Subramania Pillai, Papanasam Sivan and K.B. Sundarambal to preside over the Annual Tamil Isai Conferences. The Music Festivals simultaneously held feature songs in tamil alone and there have been occasionally full-scale concerts only with the compositions of Uthukadu Venkatasubba Ayyar and tuned verses from Kamba Ramayanam. It is worth a mention that several

celebrated musicians like G.N.Balasubramaniam, Musiri Subramania Ayyar and Madurai Mani Ayyar had always a passion for songs in tamil and have delighted the audience with sparkling songs indicating that neither the language nor the music was deficient or at fault and that it was only that the genius of the tamil had not been directed to bring out adequate musical compositions in the centuries past.

Tamil songs of eminent composers are now available and have taken their rightful place well patronised and appreciated. Language is no barrier now. There is a happy blend, co-existence and co-parcenary of songs in tamil and other languages. Numerous publications in tamil have helped this development. The Tamil Isai Movement is to be congratulated for taking Pann research and it is to be hoped that the demand of musicians to make the inimitable Thevaram and other spiritual hymns concert - worthy would receive due attention so that these immortal treasures find wider exposure through concerts. Of course, the path is tortuous and the result unknown.

******

Unimpeachable Evidence

Mention has been made of the limit epic Jeevaga Chintamani wherein the contest between Gandarvadattai and Jeevagan has been mentioned. Dr.M.Rajamanikkanar Centre for Historical Research, Tiruchirappalli has brought to light a sculpture in the temple of Nalthunai Ishwara in Ponsai village, Mayiladuthurai area. The pancl is in two

halves. One half portrays a male artiste seated with a yazh supported on his right thigh, the right hand being placed over the strings and the left hand at the tail-end. The other half of the panel presents a beautiful woman with a yazh resting on her thigh with the left hand on the strings and the right hand at its tail-end. The photo of the sculpture is given in this book. It shows other figures - either friends or accompanists. Dr.Kalaikovan, Director of the Centre, unequivocally avers that the panel represents the scene of the contest between Gandarvadattai and Jeevakan. His version is fully acceptable. The fact that the scene finds mention in literature and a place in sculpture show that it may be based on some real event of the times.

* * * * * *

THE REASON

George V frequented the opera La Boheme. Thomas Beecham asked :

'Is this opera your favourite ?

'Yes'.

'I'd be most interested to know why."

'Because it's much the shortest'

(So, lesser the length, greater the interest)

T.N.A.Library

List of books received during October-December 1992.

Sl.No. 1	Author 2	Title 3
1.	Govt.of Uttar Pradesh	Various District Gazetteers of Utter Pradesh
2.	கோ. கலைவேலர்	உப்பிட்ட மகிமை
3.	பி. முத்துத்தேவர்	மூவேந்தர்குல தேவர் சமூக வரலாறு
4.	செ. இராசு	பொருள் தந்த குலவரலாறு
5.	-do-	சீர [illegible]க் காரியாளர்கள் வரலாறு
6.	Govt.of Tamil Nadu	The Tamil Nadu Code Vol.VII corrected upto 1983 - 1990
7.	K.R.Venkataraman	The throne of Transcendental Wisdom 1990
8.	த.நா.சட்டப்பேரவை செயலகம்	1992-93-ம் ஆண்டிற்கான அரசு உறுதி மொழிக்குழு 6-வது அறிக்கை
9.	Dept. of Education Govt.of India	National Policy on Education 1986
10.	K.Nagarajan	Dr.Rajah Sir Muthiah Chettiar A biography 1989
11.	United Planters Association Coonoor	UPASI: Year book and Annual report 1989
12.	-do-	UPASI: The planters voice
13.	UPASI	Guide Lines on Tea culture in Southern India
14.	-do-	Tea Plan for Nilgiris
15.	Director of Statistics Madras-6	Taluk profile on irrigation statistics (for various taluks in Tamil Nadu) 1989-90

--2--

1	2	3
16.	அ.மா.சாமி	19-ம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இதழ்கள்
17.	Govt.of Tamil Nadu	Tamil Nadu Treasury Code Volume-II - Corrected upto 31.3.91-1992
18.	Contemporary Medical Archives Centre, London	A guide to the contemporary Medical Archives centre, 1991
19.	வீ.கே.சுப்பிரமணியம்	அருளொளி திருமுருகன் அந்தாதி
20.	Director of Census Operation, Tamil Nadu	Census of India, 1981, Tamil Nadu House hold tables on Scheduled castes and Scheduled Tribes
21.	-do-	Census of India 1991, Tamil Nadu: Provisional population totals.
22.	Gandhigram Trust, Gandhi gram	Gandhigram : An appraisal
23.	K.Nagarajan	Sir Alexander Tottenham
24.	தமிழ்நாடு மின்சாரவாரியம்	நிர்வாக அறிக்கை, 1984-85, 1985-86, 1986-87, 1987-88, 1988-89
25.	Mauritius Government	Annual report of the Archives Department
26.	Haruka Yanagisawa (Doner)	Papers on Mirasi Right selected from the Records of Government Madras 1862 (Xerox copy)
27.	Directorate of Industries & Commerce Tamil Nadu	Report on the second All India Census of Small Scale Industrial Units, Tamilnadu Volume-I
28.	கார்த்தி	பட்டின் இந்தியாவில் பாபர் மசூதியும் இராமர் கோயிலும்
29.	-do-	பார்ப்பனியம், மண்டலம்

Progress of Research Topics in Tamil Nadu Archives during the period from 1st October 1992 to 31st December 1992.

Sl. No.	Name/Purpose for Research.		Topics	Date of enrolment.
1.	2.		3.	4.
1.	Selvanathan.L.	Ph.D.	"Growth of Nation-alism" (1800-1947)	7.10.92
2.	Selvi.Bysani Saitha	M.Phil.	"Position of Women in the Aryavyaya Community". (1600-1930)	8.10.92
3.	M.Sendurpandian	For Surveni r	"Synopsis on Dr. Baliga's Archival Activities during His period of Service" (1935-1958)	28.9.92
4.	Tekumalla Viswanathan	Write a book.	"Rural Development including Cottage Industry Co-operation Survey and Planning" upto 1914.	7.10.92
5.	M.Govindarajan	Publish a book.	"Freedom Movement in South India" (1700-1961)	4.10.92
6.	Kamala Viswanaran	ICSSAR	"Marriage and practices in three communities in Tamil Nadu" (1900-1961)	9.10.92

..2..

1.	2.	3.	4.	5.
7.	Jane Marion Columba	Ph.D.	"Treatmentof Leprocsy in the Madras Presidency"	9.10.92
8.	Selvi.Geetha Veerasamy	M.Phil.	"Venkatraman as Industrial Minister in Tamil Nadu" (1700-1960)	13.10.92
9.	Selvi.R.Vanitha	M.Phil.	"Position of Women in Brahmin Community" (1600-1930)	13.10.92
10.	A.Karuppaih	Ph.D.	"Cast and Land"	13.10.92
11.	Katten Michael.	"	"Telugu Social History" (1780-1900)	9.10.92
12.	K.Sadasivan	"	"A Critical study of the role of Paliath Swaroopam in the Political affairs of the State of Cochin" (1663-1820)	12.10.92
13.	M.S.S.Pandian	Project	"Socio-Cultural History of Madras Presidency" (1857-1957)	12.10.92
14.	Selvi.S.Anandhi	Ph.D.	"Middle class Women in Tamil Nadu" (1920-1955)	12.10.92

1.	2.	3.	4.	5.
15.	Selvi.K.R.Lalitha	M.Phil.	"History of Aurebindo Ashram" (1900-1961)	13.10.92
16.	C.Shyamala	Ph.D.	"A Study of Tamil-Nadu Welfare Legislation with Special references to Women's Studies" (1947-1961)	15.10.92
17.	G.Ramadoss	"	"History of the Majore Irrigation Project and its Impact on Tamil Nadu" (1900-1961)	11.10.92
18.	Selvi. Devika Govinda-chari.	"	"Cultural Politics in	15.10.92
19.	Y.Umanath Shenoy	Publish a book.	"The History of Dhanasthala" (1670-1900)	15.10.92
20.	Selvi.R.Supriya	M.Phil.	"Police Administration in Tamil Nadu Since Independence"	16.10.92
21.	Lt.Col.V.C.Alexander	Articles.	"History of St. Thomas Church" (Garrison)	16.10.92

..4..

1.	2.	3.	4.	5.
22.	Ms. Aparna Datoy	B.Arch.	"Indo-Saracenic Architecture of Madras" (1850-1920)	19.10.92.
23.	Tmt.K.K.Saroja	M.Phil.	"Women Liberation Movement in Tamil Nadu" (1800-1950)	14.10.92
24.	Selvi.K.Geetha	For Competition.	"Urban Design"	19.10.92.
25.	Kumudhini Periasamy.	Doctorate.	"Role of Sri.C. Subramaniam in Public Life".	21.10.92.
24.	Ganapathi Bhat.P.	Write a book.	"The History of Dharmashala" (1670-1900)	14.10.92
25.	R.Murugan	Publish a book.	"இந்திய விடுதலைப் போரில் தமிழக முஸ்லீம்களின் பங்கு"	22.10.92
26.	Selvi.V.Prabhu Kumari.	M.Phil.	"A Study-Dr.Balamurali Krishna"	23.10.92.
27.	S.Abdul Basidh	M.Phil.	"Socio-Economic Development of Uthamapalayam Taluk".	28.10.92

1.	2.	3.	4.	5.
28.	S.Abdul Bazak	Ph.D.	"Mohammaden Education in Tamil Nadu" (1900-1961)	28.10.92
29.	Selvi.Brinda.P.	Competition NASA	"Urban Design"	28.10.92
30.	Mohamed Khalid	"	"Urban Design"	28.10.92
31.	U.Vijayanand.	"	"Urban Design"	28.10.92
32.	Selvi.K.Mythili	"	"Urban Design"	28.10.92
33.	Seivi.A.Navara	"	"Urban Design"	28.10.92
34.	G.Saravana satish	"	"Urban Design"	28.10.92
35.	V.R.Muralidharan	CSIR Project.	"History of Science and Technology in the Madras Presidency" (1850-1950)	21.10.92
36.	Selvi.Kavita Philip	Ph.D.	"History of Forestry, anthropology in Malabar, Nilgiris".	28.10.92
37.	N.Mamoon Rasheed	Competition NASA	"conservation of Kanjeepuram and Kumbakonam"	29.10.92

..6..

1.	2.	3.	4.	5.
38.	G.Govindasamy	Ph.D.	"Historical Development of the Educational Commission since 1952"	29.10.92
39.	Dr.Padmini Swaminathan	Project Work.	"Growth of the corporate sector in the Madras Presidency" (1857-1960)	28.10.92
40.	Ms.Charter Agnes	Ph.D.	"Urbanisation in Tamil Nadu during 17th and 18th Century" (1600-1800)	30.10.92
41.	S.Ananthakrishnan	"	"History of Tamil Nadu in the 20th Century" (1900-1960)	29.10.92
42.	Sanjay kumar	P.G. Degree.	"A Study on Socio-Economic conditions of Vendors and Rickshawallaws in Madras".	30.10.92
43.	A.Ranjith	Ph.D.	"Welfare schemes for scheduled caste in Tamil Nadu" (1947-1961)	30.10.92
44.	R.Velu	M.Phil.	"Environmental Economics". (1800-1900)	5.11.92

1.	2.	3.	4.	5.
45.	B.Baskar	Ph.D.	"Social History of Tamil Nadu" (1800-1961)	6.11.92
46.	M.Jayaraj	"	"The Religious condition of Tanjore under the Marathas".	6.11.92
47.	C.Paramarthalingam	Publication.	"Social Reform Movement in Tamil Nadu in the 20th Century with Special Reference to E.V.R. Ramasamy". (1900-1953)	8.11.92
48.	C.A.Reddy.	Family Search.	"C.R.Reddy, Educationalist, Political Thinker, Literacy and Social Reformer" (1900-1951)	5.11.92
49.	N.Justin Samraj	UGC Project.	"Political Relation between British and the Zamindars of Vijayanagaram" (1700-1800)	10.11.92
50.	Tmt.Brinda Newman	Ph.D.	"Madras Presidency during second Workd War" (1939-1945)	6.11.92
51.	S.M.Kanakarathinam		"Janakalam Weaving Bhavani".	11.11.92

..8..

1.	2.		3.	4.	5.
52.	P.Mohandas	Ph.D.	"The Colonial Capital investment in Malabar and Nilgiris during 19th Century" (1700-1961)	9.11.92	
53.	M.Sendurpandian	For Avana Anudhan	"Usage of Tamil Language in the East India Company Records". (1670-1900)	12.11.92.	
54.	G.Junita Prassanna	M.A. Degree.	"Khilafat Movement in Tamil Nadu" (1800-1900)	12.11.92	
55.	V.Natchathiram	Ph.D.	"The Role placed by opposition parties in the History of Tamil Nadu"	16.11.92	
56.	F.R.M.Alphonse.S.J.	M.Phil.	"Services of Rev.Br.Peter.M.in the Postal Department".	12.11.92	
57.	Ganapathi Bhat.P.	Publish	"History of Dharmasthala" (1700-1956)	16.11.92	
58.	Karuppaiah	Celebrate for	"History of Madras since Aug'1794"	17.11.92	
59.	M.Sendurpandian	For Avana Anudhan	"Usage of Tamil language in the East India Company Records" (1670-1900)	12.11.92	

..9..

1.	2.	3.	4.	5.
60.	V.Thiruppathi Selvan	M.Phil.	"Freedom Movement Kamaraj District". (1935-1947)	19.11.92
61.	R.Rajamanickam	Ph.D.	"History of the Police Department" (1700-1947)	20.11.92
62.	Dr.S.J.Sudhakar	Project Work.	"Economic History of Weavers of Modern South IndiaE.	18.11.92
63.	Raman Natarajah	Ph.D.	"Poligars" (178-1801)	15.11.92
66.	R.Thanancheyan	"	"History of Franchise in Tamil Nadu" (1919-1952)	20.11.92
67.	K.Prasanna Venkatachalam	Ph.D.	"Siege of Trichinopoly" (1745-1800)	22.11.92
68.	M.N.Padmanabhan	M.Phil.	"National Movement in Kerala" (1900-1961)	23.11.92
69.	S.Thirumalai Velayutham	Doctorate.	"Agrarian Histography" (1930-1961)	20.11.92
70.	M.Sekar	M.Phil.	"Weapons and of the Polygars of the (former) Tirunelveli District. (1700-1950)	25.11.92

..10..

1.	2.	3.	4.	5.
71.	OTA NOBUHIRO	Ph.D.	"Socio-Economic History of South India" (1700-1900)	25.11.92
72.	Dr.K.Muthunathan	D.Lit.	"Decline and Down fall of the Marathas of Tanjore" (1676-1855)	23.11.92
73.	Selvi.Prisecillasri-nivasan.	Publi-cation.	"History of Madras socio cultural economic" (1700-1960)	30.11.92
74.	Selvi.Sheela Rathinam	"	"History of Madras socio, cultural economic" (1700-1960)	28.11.92
75.	E.J.John Jayakumar	Ph.D.	"Socio-Economic condition of the Pudukottai State since Tondaiman".	1.12.92
76.	D.Abraham	Publi-cation.	"Indian Medicine" (1700-1961)	9.12.92
77.	K.M.Thomas	Article.	"X-Max" (1700-1900)	7.12.92
78.	B.Kandasamy	Ph.D.	"A study of Vaishnawa Temples in South Tamil Nadu" (1700-1900)	7.12.92

..11..

1.	2.	3.	4.	5.
79.	Selvi. EzhilarasiP.	Ph.D.	"History of Tamil Fiction Revealed in Women's Journal" (1800-1961)	7.12.92
80.	N.Leela Devi.	"	"Status of Kallar Women in Thanjavur District" (1857-1947)	16.12.92
81.	E.Marimuthu	"	"Education of the Scheduled castes in Tamil Nadu" (1947-1961)	17.12.92
82.	K.Veeramani	Publish a book.	"Non-Brahmin Move- Self Respect League and Dravida Kazhagam their contribution to society" (1916-1961)	17.12.92
83.	Tmt.B.A.Vijayakumari	Ph.D.	"History of Forma- tion of Andhra Pradesh State" (1900-1956)	18.12.92
84.	Thiru A.Jaganathan	Publish a book.	"Tamil History, Tamil Culture, Tamil literature and old Records 19th and 20th Century"	22.12.92
85.	D.S.M.S.Raj	Ph.D.	"Class and Caste dynamics in Andhra Movement" (1900-1956)	23.12.92

..12..

1.	2.	3.	4.	5.
86.	T.H.Arasu	Ph.D.	"Role of Subramania Bharathi in Freedom Movement since 1989" (1882-1921)	28.12.92
87.	K.Sekhar	Article	"OTA Old Buildings"	21.12.92
88.	Captain A.K. Kochhar	Official	"History of St. Thomas Mount" (1700-1900)	28.12.92
89.	T.N.Arasu	Ph.D.	"Role of Subramania Bharathi" (1882-1921)	28.12.92
90.	Suraj Kumar	"	"Indian Ocean Studies" (1700-1961)	28.12.92
91.	A.M.Sami	Publication.	"Tamil Books in 19th Century"	21.12.92
92.	M.Venkateswar Rao	Post.	"Modern South India" (1850-1950)	28.12.92
93.	Stephen P.Hughes	Ph.D.	"Tamil Cinema" (1900-1960)	18.11.92
94.	Smt.K.Bharathi		"Female Infanticide in Tamil Nadu" (1890-1960)	30.12.92

..13..

1.	2.	3.	4.	5.
95.	V. Sivaprakasam	Ph.D.	"Agrarian Reforms in Tamil Nadu since Independence" (1700-1800)	30.12.92
96.	P. Annaraja	"	"Tribal Education in Salem District" (1700-1900)	30.12.92
97.	G.F. Xavier Raj	Article	"Contribution to Tamil by European Scholars" (Printed-books)	18.12.92

மதுரை திருமலை நாயக்கர் மகால் (அரண்மனை)

(கி.பி.1636 முதல் கி.பி.1992 வரை) ஒரு தொகுப்பு.

தொகுத்தவர்: மு.சீதாராமன்,
ஆராய்ச்சி உதவியாளர்,

முன்னுரை:

மதுரை மல்லிகைப் பூவும்
மதுரையில் அரங்கேற்றப்பட்ட தமிழ்ப்பாவும்*
தரணியெங்கும் தன்னேரிலாது மணக்கமழ்கின்றன.

இத்தகு பெருமை மிக்க மதுரையில் அருள்மிகு மீனாட்சி-சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயிலுக்கு அடுத்தபடியாக குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு அம்சங்கள் பல உள்ளன. அவற்றில் முதலிடம் வகிப்பது திருமலை நாயக்கர் மகால் ஆகும். இது மதுரை புகைவண்டி நிலைய சந்திப்பிலிருந்து தென்கிழக்காக சுமார் 2½ கி.மீ. மற்றும் மீனாட்சியம்மன் கோயிலிலிருந்து தென் கிழக்காக சுமார் 10 நிமிட நடை தூரத்தில் அமைந்துள்ளது. இம்மகாலின் பழமையும் பெருமையும், நான்கு நூற்றாண்டுகளில் இதன் நிலை, கட்டடக்கலை சிறப்பியல்புகள் மேலும் தொடர்புடைய சில பொருட்கள் போன்றவற்றைத் தொகுத்து அளிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பழமையும் பெருமையும்:

சுமார் 356 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இவ்வரண்மனையை திருமலை மன்னர் கி.பி.1636ல் கட்டி முடித்தார். இதன் ஒரு பகுதி செயற்கையாக அழிவு பட்ட போதிலும் எஞ்சிய பகுதி கால ஓட்டத்திற்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் வலிவும் வனப்பும் நிலைத்திருக்கும் வண்ணம் புத்துயிர் ஊட்டப்பட்டுள்ளது. இது இந்திய-முஸ்லீம் கலைகளின் இணைவின் எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது. கட்டடக் கலைச் சிறப்புகள் பலவற்றை தன்னகத்தே உடையது.

மகால் கட்டப்பட்டதற்கான காரணம்: தலைநகர் மாற்றம்:

திருமலை மன்னர் முதலில் திருச்சியைத் தலைநகராக கொண்டி-ருந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. பின்னர் தலைநகரை மதுரைக்கு மாற்றினார். அதற்கு வசதியாக முதற்கண் இந்த அரண்மனையைக் கட்டினார்.

---

* திருக்குறள்.

தலைநகர் மாற்றத்திற்கு அறிஞர் பல காரணங்களைத் தருவர். மதுரை மீனாட்சியும் சுந்தரேசரும் தம் மண்டைச்சளி நோய் நீக்குவர் என்ற நம்பிக்கையில் தலைநகரை மாற்றினார் என்று சிலர் கருதுவர்.

புவியியல் அடிப்படையிலான காரணம் ஒன்றும் உண்டு. திருச்சிராப்பள்ளி முடி நாட்டின் நடுவில் அமைந்திராக் காரணத்தால் தலைநகரை மதுரைக்கு மாற்றினார் என்பார் சிலர். முடி நாட்டின் நடுப்பகுதி மதுரையே. மதுரை இந்த சமயத்தின் நல்ல பண்புகளையும், தத்துவங்களையும் கொண்டு இயங்கிய பகுதி. மத்தியிலிருந்தபடியே இதர பகுதிகளையும் கண்காணிக்கலாம் என்று திருமலை எண்ணியிருப்பார் போலும்!

நான்கு நூற்றாண்டுகளில் நாயக்கர் மகால்:

17, 18, 19 மற்றும் 20-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மகாலின் நிலை பின்வருமாறு:-

17-ஆம் நூற்றாண்டு:

இந்த அரண்மனையைக் கட்டிய திருமலை மன்னரின் ஆட்சிக்காலம் கி.பி.1623-ல் இருந்து கி.பி.1659-வரை ஆகும். இம்மகாலில் அவர் தம் 75-ஆம் வயது வரை மனைவியருடன் வாழ்ந்தார். திருமலை மன்னர் கட்டியபோது இப்பொழுது உள்ளதைக் காட்டிலும் நான்கு மடங்கு பெரியதாக இவ்வரண்மனை திகழ்ந்தது. இவ்வரண்மனையின் பல பகுதிகளைப்பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இங்கு சொர்க்க விலாசம், ரங்க விலாசம் என்ற இரண்டு முக்கியப் பகுதிகள் இருந்தன. இவை தவிர பதினெட்டு வித இசைக் கருவிகள் இசைக்கும் இடம், பல்லக்கு வைக்கும் இடம், படைக்கலன்கள் வைக்கும் இடம், பூசை செய்யும் இடம், அரியணை மண்டபம், தேவியரின் அந்தப்புரம், நாடகசாலை, உறவினர்களும் பணி செய்பவர்களும் வாழும் இடம், வசந்த வாவி, மலர் வனங்கள் முதலியன இருந்தன. திருமலை நாயக்கர் சொர்க்க விலாசத்திலும் அவர் தம்பி முத்தியாலு நாயக்கர் ரங்க விலாசத்திலும் வசித்தனர்.

அப்போது அரண்மனையின் பிரதான வாயில் வடபுறத்தில் இருந்தது. தற்போது பத்து தூண்கள் (Ten Pillars) என்று அழைக்கப்படும் பகுதிவரை அரண்மனை (அரண்மனையின் ஒரு பகுதியான ரங்க விலாசம்) விரிந்து பரந்திருந்தது.

18-ஆம் நூற்றாண்டு:

18-ஆம் நூற்றாண்டில் மகாலின் நிலை எவ்வாறிருந்தது என்பதற்கு தகவல்கள் கிட்டவில்லை. இந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் மகால் எவ்வாறு (சிதைந்த நிலையில்) இருந்தது என்பதைத் தற்போது நாடகசாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ள படம் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

19-ஆம் நூற்றாண்டு:

ஆங்கிலேயர் மதுரை நாட்டைக் கைப்பற்றிய போது இந்த அரண்மனை அழிந்த நிலையில் இருந்தது. 1821-ல் இதன் ஒரு பகுதியில் கைதித் தொழிலாளர்கள் (Convict Labour) வேலை செய்த காகித ஆலை இருந்தது. அரண்மனையைச் சுற்றிலும் 40 அடி உயர நெடுஞ்சுவர் (கிழக்கு மேற்காக 900 அடி நீளமும் வடக்கு தெற்காக 660 அடி அகலமும்) இருந்தது. நெசவாளர்கள் அக்கட்டடத்தில் ஒரு பகுதியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டதால், அதன் சுற்றுச்சுவரை இடித்து விட 1837-ல் மதுரை மாவட்ட ஆட்சியர் அரசுக்கு அறிக்கை அனுப்பினார். அக்கட்டடத்தின் சில பகுதிகளில் ஆபத்தான விரல்கள்- வெடிப்புகள் (Cracks) இருந்த போதிலும் 1857-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அங்கு நீதி மன்றங்களும் சில அரசு அலுவலகங்களும் செயல்பட்டன.* அதன் வடமேற்கு பகுதியில் மாவட்டப் பள்ளியும் (Dist. School) இருந்தது. அவ்வப்போது பழுதுபார்க்கும் பணியும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. நீதிமன்றங்களுக்கும் அலுவலகங்களுக்கும் இட வசதி செய்து கொடுப்பதற்காக அரண்மனை சிறு சிறு சுவர்கள் கொண்டு பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இதனால் அரண்மனையின் தோற்றப்பொலிவு வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டது. மேலும், ரூபாய் ஒரு லட்சத்திற்கு மேற்பட்டு செலவழித்து மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகத்திற்கு அரண்மனையில் இடவசதி செய்து கொடுத்த போதிலும் இடப்பற்றாக்குறை காரணமாக முந்தைய கட்டடத்திற்கே மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகத்தை மீண்டும் கொண்டுசெல்ல வேண்டியதாயிற்று. அதே சமயத்தில் நீதிமன்ற அலுவலகங்களையும் அங்கிருந்து அகற்ற வேண்டியது பற்றி ஆய்வு செய்யப்பட்டது. ஆனால், பல காரணங்களை முன்னிட்டு அச்செயல்கள் ஒத்திப் போடப்பட்டன. அரசு அலுவலகங்கள் செயல்பட அரண்மனை பொருத்தமான இடமல்ல; ஏனெனில் காற்றோட்டம் குறைவு; ஒலி சம்பந்தமான குணநலன்கள் குறைவு. அதிகக் கூட்டம் சேரும் வாய்ப்புள்ளபடி பலவகை நீதி மன்றங்கள் இருந்ததால்

---

* மதுரை மாவட்ட விவரச்சுவடி, 1960 ப. 401
(டாக்டர் பி. எஸ். பாலிகா)

எந்த இடத்திலும் பேச்சுக்களை தெளிவாகக் கேட்பது கடினம். எனினும், மேற்படி அலுவலகங்கள் தொடர்ந்து அங்கு செயல்பட்டு வந்தன.

மேலே கூறப்பட்டுள்ளபடி 17-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் இந்த அரண்மனையின் அழிவை சொக்கநாத நாயக்கர் துவக்கியதுடன் அடுத்த இரு நூற்றாண்டுகளில் காலத்தின் கோலத்தால் இயற்கையான சிதைவுகளும் சேர்ந்துகொண்டன. கட்டடம் அவ்வப்போது பழுதுபார்க்கப்பட்டு வந்த போதிலும் இரண்டு நூற்றாண்டுகளைக் கடந்துவிட்ட நிலையில் அதை முழுமையாகப் பழுதுபார்த்து புத்துயிர் அளிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனவே, அந்நாளி சென்னை ராஜதானி (Madras Presidency) ஆளுநர் நேப்பியர் பிரபு அதைப் புதுப்பித்து பழையபடி நன்னிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்குப் பேரார்வம் காட்டினார். அவருடைய முயற்சியால் 1868 முதல் 1882 வரையிலான காலத்தில் சுமார் ரூ.2,13,000/- (ரூபாய் இரண்டு இலட்சத்து பதிமூன்றாயிரம் மட்டும்) செலவிடப்பட்டு அரண்மனை பழுதுபாரக்கப்பட்டு புத்துயிர் பெற்றது.* இவ்வாறு இந்த அரிய கலைச்செல்வம் அழிந்துவிடாமல் அவர் பாதுகாத்தார்.

முன்னர் வடபுறத்தில் இருந்த பிரதான வாயிருக்குப் பதில் கிழக்குப் புறத்தில் இதன் பிரமான வாயில் மாற்றப்பட்டு சீரமைக்கப்பட்டது.

20-ஆம் நூற்றாண்டு:

இந்த அரண்மனை 'பாதுகாக்கப்படும் பண்டைய புராதனச் சின்னங்களில்' ஒன்றாகும். 1906-ஆம் ஆண்டில் உள்ளபடி இதன் கட்டடப்-பரப்பளவு 1,14,029@ சதுர அடி ஆகும். இந்த அரண்மனை இலவசமாக (free of cost**) அரசால் பெறப்பட்டது. அரசாணை என் 1980, பொதுப்பணித்துறை, நாளி 10.12.1910ன்படி இதன் ஏட்டு மதிப்பு ரூ.2,00,000/-@@ ஆகக் கணக்கிடப்பட்டது. 1960- ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இதில் செயல்பட்டு வந்த நீதிமன்றங்களும் அரசு அலுவலகங்களும்

---

* மதுரை மாவட்ட விவரச்சுவடி, 1960 ப.401(டாக்டர் பி.எஸ்.பாலிகா)

@ மதுரை பொதுப்பணித்துறை, கண்காணிப்புப் பொறியாளர் அலுவலக கோப்பு என் 446-10 (1905-1910) ப.36

** மேற்படி ப.39

@@ மேற்படி ப.46

இந்த இடத்தை விட்டு வேறு இடங்களுக்கு மாற்றப்பட்டன. இதனால் பல்வேறு அலுவலகங்களையும் பிரிக்கும் சிறு சிறு சுவர்கள் நீக்கப்பட்டு இந்த மகால் தற்போது ஒரு அரண்மனைக்குரிய கம்பீரமான தோற்றப் பொலிவுடன் திகழ்கிறது.

கட்டடக்கலை சிறப்பியல்கள்:

தென்னிந்தியாவில் எஞ்சியுள்ள பண்டைய அரண்மனைகளில் மிகவும் எழில்வாய்ந்தது இதுவே ஆகும். தற்போதைய கட்டடப் பரப்பு இரண்டு பெரும் பகுதிகளை உடையது. முதலாவது, சொர்க்க விலாசம். மற்றது நாடகசாலை. இவற்றின் சிறப்பியல்வுகள் பின்வருமாறு:-

சொர்க்க விலாசம்:

தற்போது எஞ்சியுள்ள ஒரு பிரிவே சொர்க்க விலாசம் என்பது. இங்கு நடுவில் ஒரு கல் பீடத்தின் மேல் ஒரு சாலை (மண்டபம்) இருந்தது. இதில் இரத்தினத்தாலான அரியணை இருந்தது. அதில் அமர்ந்து தான் மன்னன் செங்கோல் நடத்தினார். இப்பகுதியே ஆஸ்தான மண்டபம் என்று அழைக்கப்படும். இதைப்பற்றிய ஒரு பழங்குறிப்பு.[@]

> "இவ்வரண்மனையில் உள்ள சிங்காரங்களும் உன்னதத்திலும் விஸ்தாரத்திலும், நீளத்திலும் வேலைப்பாடுகளிலும் வெகு விநோதமாக இருக்கிறதிலும் தேசதேசாந்திரங்களிலும் இந்த வேலைகளுக்குச் சமானம் ஒரு இடத்திலும் இல்லை என்று சொல்லும்படியாக இருக்கிற சொர்க்க விலாசம் தொட்டிக்கட்டு."

முதல் பகுதி-சொர்க்க விலாசம்[*]

இக்கட்டடத்தின் பெயர் பழைய ஏட்டுப் பிரதி மூலம் "ஸ்வர்க்க (சொர்க்க) விலாசம்" என்று அறியப்படுகிறது. இப்பகுதி 252 அடி நீளமும் 151 அடி அகலமும் உள்ள பெரிய திறந்த முற்றத்தை உடையது. சுற்றிலும் மூடிய நடைபாதை மிகவும் அழகாக உள்ளது. 40 அடி உயர தூண்களால் தாங்கப்படுகின்றது. இலை நுனி வடிவ (செங்கற்களால் வலுவட்டப்பட்ட) வளைவுகளால் (கமான்களால்)

@ மதுரை மாவட்ட விவரச்சுவடி, 1960 ப.401 (டாக்டர் பி.எஸ்.பாலிகா)

* மதுரை மாவட்ட விவரச்சுவடி, 1960 ப.401 (டாக்டர் பி.எஸ்.பாலிகா)

மேற்கூரை தாங்கப்படுகிறது; கம்பீரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. முழு அலங்கார வேலைப்பாடுகளும் சுண்ணாம்புச் சாந்தினால் செய்யப்பட்டவை ஆகும். அதன் நேர்த்தியான மேற்பூச்சு சலவைக்கல்லை ஒத்ததாகும்.

இந்த முற்றத்தின் மூன்று புறத்திலும் மூடிய நடைச்சாலையின் பின்புறம் வனப்பு மிக்க உயர்ந்த மூடிய தாழ்வாரம் (மண்டபம்) உள்ளது; 43 அடி அகலமுள்ளது. மூன்று இணையான தூண் வரிசையினாலும் 26 அடி உயர வளைவுகளாலும் (கமான்கள்) தாங்கப்படுகின்றது. இரு புறங்களிலும் மத்தியில் பெரிய குவிந்த கூரை (Dome) வெளிப்புற மூடிய நடைபாதைக்-குரிய தூண்கள் போன்ற அதே அளவு உயர தூண்களால் தாங்கப்படுகின்றது. அதைச் சுற்றிலும் மேல் தட்டு உள்ளது. முற்றத்தின் நான்காவது (மேற்குப்) புறத்தில் உள்ள நடைபாதை மிகவும் நேர்த்தியானது; 105 அடி அகலமானது; ஐந்து வரிசைத் தூண்களால் தாங்கப்படுவது; கூரையின் மூன்று இடங்களில் குவிந்துள்ளது. மூன்றில் மத்தியில் உள்ள குவிந்த கூரை 60 அடி விட்டமும் தரையிலிருந்து 73 அடி உயரமும் உடையது. அதன் முன் அற்புதமாக புகு மண்டபம் உள்ளது. அதன் தூண்கள் வளைவு (Arch) ஆரம்பிக்கும் இடம் வரை 55 அடி உயரம் உள்ளவை.

<u>நாடகசாலை:</u>

இங்கு மாலை நேரங்களில் திருமலை மன்னன் தன் மனைவியருடனும் உற்றார் உறவினருடனும் நாட்டிய மகளிர் ஆடும் பலவகைக் கூத்துக்களை தீவர்த்தி வெளிச்சத்தில் கண்டு களிப்பது வழக்கம். இதன் மேற்கில் இருபுறமும் மேலே செல்வதற்கு மாடிப்படிகள் உள்ளன. இதற்கு மேற்கில் வசந்த வாவியும் வடக்கில் ரங்க விலாசமும் வட கிழக்கில் ராஜராஜேஸ்வரி கோயிலும் இருந்தன.

இந்த எழில்வாய்ந்த சாலை (மண்டபம்) 140 அடி நீளமும் 70 அடி அகலமும் உடையது. இதன் கூரை குவிந்த (Dome) வடிவு உடையது எழில் மிகு தூண்களால் தாங்கப்படுகின்றது. தூண்களையும் மேல்பகுதிகளையும் அழகிய சிதை உருவங்கள் அலங்கரிக்கின்றன. அனைத்து அலங்கார வேலைப்பாடுகளும் அரைத்த சுண்ணாம்புச் சாந்தினால் செய்யப்பட்டவையாகும். ஆனால், அவற்றின் செய்நேர்த்தி (Finishing) மூலம் அவை சலவைக்கல் போன்று உள்ளது. தங்க நகையை முத்துக்கள் கொண்டு அலங்கரித்தது போன்று நுணுக்கமான கலை வேலைப்பாடுகள் நிறைந்துள்ளது.

<u>நாடக சாலையும் குளியல் நீர்நிலையும்.</u>

தற்போதுள்ள நாடகசாலைகளில் (அரங்குகளில்) நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்பவர்கள் மேடையில் தோன்றுகின்றனர். பார்வையாளர்கள் சற்றுத் தனிவான பகுதியில் அமர்ந்து காட்சிகளைக் காண்கின்றனர். மகாலில் உள்ள நாடகசாலையில் அரசர், மந்திரி, பிரதானிகள் போன்றோர் மேடையில் அமர்ந்திருப்பார்கள்; சுமார் 4 அடி தணிவான முற்றத்தில் பலவகைக் கூத்துக்கள் நடைபெறும்; அதனையடுத்த சற்று மேடான பகுதியில் இசைக் கருவிகள் வாசிப்பவர்கள் அமர்ந்திருப்பர்.

சுமார் 4 அடி தணிவான முற்றம் இருந்ததால் அதை சிலர் குளியல் நீர் நிலை என்று கருதுகின்றனர். ஆனால், இக்கருத்து சரியாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், இம்முற்றத்திற்கு ஒரு புறம் பட்டுமே படிக்கட்டுகள் உள்ளன; குளியல் நீர்நிலை என்றால் நான்கு புறமும் படிக்கட்டுகள் இருக்க வேண்டும். மேலும், தண்ணீர் வருவதற்கும் வடிவதற்கும் வழிகள் இருக்க வேண்டும். இத்தகைய அமைப்பு நாடக சாலையில் இல்லை. எனவே, இது குளியல் நீர் நிலை ஆகாது. அதே சமயம் நாடக சாலையின் பின் (மேற்குப்) பகுதியில் ஒரு சிறிய மண்டபத்துடன் கூடிய குளியல் நீர் நிலை அமைப்பு (நான்கு புறங்களிலும் படிகள் கொண்ட அமைப்பு) காணப்படுகிறது. அதில் தண்ணீர் வருவதற்கும் வடிவதற்கும் வழிகள் உள்ளன. மேலும், நீர் நிலையில் இயற்கையான சூழல் நிலவ வேண்டும் என்பதற்காக மண்டபத்தில் நீர்வாழ் பிராணிகள், பறவைகள் முதலியவற்றின் சுதை உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

நாடக சாலையின் மேற்குப் புறத்தில் சில படிக்கட்டுகள் இருந்த தடயங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை முன்னர் அங்கிருந்த வசந்த வாவியின் படிக்கட்டுகளாக இருக்கலாம்; இது குறித்து தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் ஆய்வு மேற்கொண்டால் உண்மை நிலை அறியக்கூடும்.

<u>அரண்மனையின் ஒரு பகுதி அழிவு:</u>

கி.பி.1662 முதல் கி.பி 1682 வரை ஆட்சிபுரிந்த திருமலை நாயக்கரின் சொந்தப் பேரனான சொக்கநாதரால் அரண்மனையின் அழிவு தொடங்கியது. அவர் தன்னுடைய ஆட்சியை திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து மேற்கொண்டார். பாட்டனார் கட்டிய அரண்மனையின் விசாலமான பகுதிகளை இரக்கமற்ற முறையில் இடித்துக்* கட்டுமானப் பொருட்களை எடுத்துச்சென்று திருச்சியில் ஒரு மாளிகை கட்டிக்கொண்டார். அது கொஞ்சமும் புகழ் பெறவில்லை.

---

*மதுரை மாவட்ட விவரச்சுவடி, 1960 ப.404 (டாக்டர் பி.எஸ்.பாலிகா)

கட்டடத் தொழில் நுட்பம்:

திருமலை மன்னன் காலத்தில் கட்டடத் திருப்பணி எவ்வாறு செய்யப்பட்டது என்பதை மதுரைக் கோயில் திருப்பணி மாலை தெரிவிக்கிறது. அரைத்த சுண்ணாம்பில் வெல்லச்சாறு, கடுக்காய், ஆமலகம் (நெல்லிக்காய்), தோன்றிக் காய் முதலியவற்றின் சாற்றை விட்டு எக்காலத்திலும் அசையாத வச்சிரம் போன்று காரை வைத்து கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டன என்று அறிவிக்கின்றது.* திருமலைநாயக்கர் மகாலும் இந்த தொழில் நுட்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

- -

* உரக்க வெகு ரொக்கம் கொடுத்துப்படங்கு தூண்
உத்திரம் முதல் பழங்கால்
ஒடிந்தன பிடுங்கி நலமாய அமைத்துக்காரை
யோடு சீரணம் அகற்றி
அறைத்த சுண்ணாம்பை வெல்லச்சாறு விட்டுநன்
றாயக் குழைத்துச்செங்கலும்
அடுக்காகப்பரப்பிக் கடுக்காயோடு ஆமலகம்
அரிய தான்றிக்காய் உளுந்து
ஒருகால் இருகால் இடித்து நன்னாரினில்
ஊறிய கடுக்காயும் விட்டு
ஊழிக்காலங்களிலும் அசையாத வச்சிரக்
காரை விட்டோங்கும் அம்மை
சிரக்காலம் வாழவே மீனாட்சி கோயிலும்
செப்பமிகுவித்து நன்றாய்ச்
செய்வித்த புண்ணியம்- சத கோடிப்புண்ணியம்
திருமலை மகீபனுக்கே.

அரண்மனையின் பல பகுதிகளில் குவிந்த கூரை (Dome) அமைப்புள்ளது. இதனால் மழை நீர் எளிதாக வடிகிறது; கூரை வலுவாக உள்ளது; கட்டடம் ஒரு சும்பிரமான தோற்றம் பெறுகிறது. இது 'கோதிக்' (Gothic) வகை கட்டடக் கலை அம்சமாகும்.

மகால் தொடர்பான மேலும் சில தகவல்கள்:

வண்டியூர் தெப்பக்குளம்*

மகால் கட்டப்படுவதற்கான செங்கற்கள் தயாரிக்க வேண்டி வண்டியூரில் அருள்மிகு மாரியம்மன் திருக்கோயில் தென்புறம் மண் வெட்டி எடுக்கப்பட்டது. அப்போது மண்ணில் புதைந்திருந்த விநாயகர் திருவுருவச் சிலை ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. எனவே, அந்த இடத்தைப் புனித பூமியாகக் கருதி திருமலை மன்னர் அங்கு ஒரு தெப்பக்குளம் வெட்டினார். அதுவே புகழ் பெற்ற (மதுரை) வண்டியூர் தெப்பக்குளம் ஆகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட விநாயகர் திருவுருவச் சிலையினை திருமலை மன்னர் கி.பி.1645-ல் அருள்மிகு மீனாட்சி- சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயிலில் பிரதிஷ்டை செய்தார். ஒரே கல்லிலான இச்சிலையின் உயரம் 7 அடி. விநாயகப் பெருமானின் பெரிய திருவுருவத்திற்கு ஒப்ப, விநாயகர் சதுர்த்தி தோறும் 18 படி (முக்குறுணி) அரிசியில் ஒரு பெரிய கொழுக்கட்டை தயார் செய்து நைவேத்தியம் செய்யப்படுகிறது. எனவே, இவ்விநாயகர் 'முக்குறுணி விநாயகர்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

கள்ளனுக்கு மானியம்:@

ஒரு கள்ளன் அரண்மனைக் கட்டுக்காவல்களையும் தாண்டி அரண்மனைக் கூரையில் ஒரு துவாரம் செய்ததாகவும் கூரையிலிருந்து உட்புறம் தொங்கிய ஒரு சங்கிலி வழியாக இறங்கி அரண்மனை நகைகளை திருடியதாகவும் ஒரு கதை உண்டு. கள்ளனைப் பிடித்துக்கொண்டு வருபவர்க்கு மானியம் தருவதாக திருமலை மன்னர் உறுதியளித்தார்; அக்கள்ளன் தன்னைத் தானே ஒப்படைத்தான்; பரிசைக் கோரினான்; அரசர் உறுதியளித்தபடி அவனுக்கு மானியத்தை வழங்கினார்; மேலும், அக்கள்ளனுக்கு (நீதி) முறைப்படி தண்டனை அளித்து அவனை சிரச்சேதம் செய்தார்.

---

* மதுரை மாவட்ட விவரச்சுவடி, 1906 (பிரான்சிஸ், ஐ.சி.எஸ்)

@ மதுரை மாவட்ட விவரச்சுவடி, 1960 ப.400 (டாக்டர் பி.எல்.பாலிகா)

கண்காட்சி:

மகாலில் உள்ள நாடகசாலை, தற்போது கண்காட்சி போன்று தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரால் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அங்கு பழங்கால ஓவியங்களின் நகல்கள், சிற்பங்கள், பழைய கற்காலக் கருவிகள், மட்பாண்டங்கள், முது மக்கள் தாழி போன்றவை வைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், திருமலை மன்னர் வரலாறு தொடர்பான விவரங்கள் எழுதப்பட்ட பலகைகளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

பார்வையாளர்கள்:

முன்னர் இந்த மகாலில் நீதிமன்றங்கள் இருந்தபோது பார்வையாளர்கள் மாடிப்பகுதி சென்று பார்வையிட அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். இதற்கான அனுமதிச் சீட்டு நீதிமன்ற சிரஸ்தார்[@] பொறுப்பில் வழங்கப்பட்டது. பின்னர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினரின் பொறுப்பில் இம்மகால் வந்த பிறகு அத்துறையினரால் அனுமதிச் சீட்டு வழங்கப்படுகிறது. பார்வையாளர்கள் தற்போது தரைத்தளத்தைப் பார்வையிட மட்டுமே அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். பார்வையாளர்களுக்கென மகால் காலை 9.00 மணி முதல் மாலை 5.00 மணி வரை திறந்து வைக்கப்படுகிறது. இதற்கான அனுமதிக் கட்டணம் தற்போது நபர் ஒருவருக்கு ரூபாய் ஒன்று ஆகும். ஆண்டு ஒன்றுக்கு சுமார் 3,00,000 பார்வையாளர்கள் இங்கு வருகை புரிவதாக அறியப்படுகிறது. தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் இம்மகாலின் பராமரிப்புப் பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

ஒளியும் ஒலியும்:

திருமலை நாயக்கர் மகாலில் நடைபெறும் ஒளியும் ஒலியும் காட்சி (Light and Sound Show) கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் விருந்தாக அமைகிறது. திருமலை நாயக்கரின் வரலாறு மற்றும் சிலப்பதிகாரக் கதை இங்கு கருத்தோவியமாக சித்தரிக்கப்படுகிறது.

காட்சி நேரம் பின்வருமாறு:

ஆங்கிலம்	..	மாலை 6.45 முதல் 7.25 வரை
தமிழ்	..	இரவு 8.15 முதல் 8.55 வரை

அனுமதிக் கட்டணம் ரூ.3/- ரூ.2/- ரூ.1/-

@ மதுரை பொதுப்பணித்துறை கண்காணிப்புப் பொறியாளர் அலுவலக கோப்பு எண் 446-6 (1937-53) ப.58.

மகாலின் தற்போதைய நிலை:

மகால் அமைந்துள்ள தரைப்பகுதி மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள தரைப்பகுதிகளில் கால ஓட்டத்தில் நில நீர்மட்டம் குறைந்துகொண்டே போகின்றது; அப்பகுதி வலிவு குறைந்துகொண்டு வருகின்றது; மிகுதியான எடையுள்ள கட்டடத்தை வலுக்குறைந்த தரைப்பகுதி தாங்க இயலாத நிலை ஏற்படும்போது கட்டடம் (மகால்) உறுதியாக நீண்ட காலம் நிலைபெற்று இருக்க முடியுமா என்ற ஐயப்பாடு எழுகிறது. எனினும், தற்போது மகால் அமைந்துள்ள தரைப்பகுதி மற்றும் அதையொட்டிய தரைப்பகுதி ஆகியவற்றை உறுதிப்பாடுடையதாக மாற்றவும் அதன்வாயிலாக மகால் தொடர்ந்து வலிவோடும் வனப்போடும் திகழவும் வழிவகைகள் காண நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதாகத் தெரிகிறது. மேலும், கட்டடத்தின் எடையை ஓரளவு குறைக்கும் வண்ணம் இடைக்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்ட கட்டுமானங்கள் சிலவற்றை அகற்றவும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது.

முடிவுரை:

மதுரை மாநகரைப் பொறுத்த வரையில் அருள்மிகு மீனாட்சி-சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயில் அகில உலகப் புகழ்வாய்ந்தது என்பது வெள்ளிடைமலை. அடுத்த அவ்வரிசையில் இடம்பெறும் பெருமையும் சிறப்பும் மேலே விவரிக்கப்பட்டுள்ள திருமலை நாயக்கர் மகாலுக்கே உரித்தாகிறது. தென்னிந்தியாவில் நம் முன்னோர்கள் ஆட்சிப்புரிந்த வரலாற்று சிறப்பு மிக்க சின்னமாக திருமலை நாயக்கர் மகால் திகழ்கிறது. ஏறக்குறைய 356 ஆண்டுகளாக உறுதியாக, இந்து-முஸ்லீம் கலைகளுக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக திகழ்ந்து நிற்கும் இம்மகாலின் வலிவு குறைய ஆரம்பித்துள்ளது. இதைப் பாதுகாக்கத் தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் உடன் மேற்கொள்ளுதல் நலம் பயக்கும். இப்பணிக்கு பொதுமக்களும் தேவையான ஒத்துழைப்பும் இன்றியமையாதது.

44. ஆண்பால் பெண்பால் மயக்கம் பெண்ணைப் பெண் விரும்பல். ராஜாங்க பாரம்பரை பாத்தியம்.

விக்கிரமபுரி குடியரசாவதற்கு முந்தி அதை ஆண்டுவந்த அரசனுக்குப் புருஷப் பிரஜை யில்லையென்பதை முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறேன். அவனுக்கு அதிரூப சௌந்தரியமான ஒரு பெண் குழந்தை மட்டும் இருந்தது. அந்த பெண் பெயர் ஆனந்தவல்லி. அந்தக் குழந்தை அதிபால்லியமாயிருக்கும்போது தாயும் தகப்பனும் இறந்து போய்விட்டதால் பாட்டியாருடைய கையிலே வளர்ந்தது. ஞானாம்பாளுக்குப் பட்டாபிஷேகமான பிறகு அந்தக் குழந்தையைத் தன் குழந்தைபோற் பாவித்து மிகுந்த அன்போடுங் கரிசனத்தோடும் ஆதரித்துவந்தாள். தகுந்த உபாத்தியாயர்களைக் கொண்டு வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்ததுமின்றி தன்னாற் கூடிய போது அந்தப் பெண்ணுக்குச் சன்மார்க்கங்களையும் ராஜநீதிகளையும் ஞானாம்பாள் போதித்து வந்தாள். அந்தப் பெண்ணுக்குப் பக்குவகாலஞ் சமீபித்த உடனே அவளுக்கும் எங்களுக்கும் முக தரிசனமில்லாமல் அந்தப்புரவாசமாயிருந்தாள். அவளுடைய அந்தஸ்துக்குரிய காரியங்களில் ஒரு குறைவுமில்லாமல் சகல மேம்பாடுகளும் உபசார மரியாதைகளும் நடந்து வந்தன.

ஞானாம்பாள் ஆண்வேஷம் பூண்டுகொண்டு அரசு செய்வது தனக்கு அரிகண்டமாயிருப்பதால், தான் பெண்பால் என்பதை ஜனங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று அநேக ஆவர்த்தி

அபேக்ஷித்தாள். நான் கூடாதென்று தடுத்தபடியால் என் பிரியத்துக்காக அவள் அதி வேகத்துடன் அரசு செய்ய வந்தாள். ஆனால் ராஜ்யபாரத்தைச் சேர்ந்த பல கவலைகளினாலும் தன்னுடைய உற்றார் பெற்றோரைப் பிரிந்திருக்கிற ஏக்கத்தினாலும் ஞானாம்பாள் சில நாளாய்ச் சந்தோஷமாயிராமல் தேகம் மெலிந்து போனாள். அவள் ஒரு நாள் என்னை நோக்கி நெட்டுயிர்ப்புடன் சொல்லுகிறாள்:- "எப்படிப்பட்ட முமுட்சுக்களாயிருந்தாலும் பிரபஞ்ச மாயாவிகா-ரத்தில் மதிமயங்காதிருப்பது அதி துர்லபமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நமக்குப் பிரபஞ்ச மாயையுடனே கூட ராஜயோகம் வந்துவிட்டதால் நாம் சித்தம் பேதித்து நம்முடைய உற்றார் பெற்றோர்களையெல்லாம் மறந்து விட்டோம். நாம் அவர்களை மறந்துவிட்டதுபோல் அவர்கள் நம்மை ஒரு நிமிஷமாவது மறந்திருப்பார்களா? நாம் ஆதியூரைவிட்டுத் தப்பிப்போன சமாசாரம் கேள்விப்பட்ட உடனே அவர்கள் பிராணனையும் வைத்திருப்பார்களா? அவர்களை இன்னொருதரம் காண்போமா? அவர்களுடைய அமிருத வாசகத்தைக் கேட்போமா? என்னுடைய அத்தையாரைப் போலப் புண்ணியவதிகளை நான் எந்த உலகத்திலே காணப்போகிறேன்?" என்று சொல்லி முத்துமாலைபோற் கண்ணீர்விட்டுத் தேம்பினாள். அதைக் கேட்டவுடனே எனக்குச் சகிக்கக் கூடாத சஞ்சலம் உண்டாகிச் சிறிது நேரம் பொருமினேன். மறுபடியும் ஞானாம்பாள் என்னைப் பார்த்து "உங்களுடைய பிரியத்துக்காக இதுவரையும் அபாரமான இந்த ராஜாங்க பாரத்தைச் சுமந்தேன். இனிமேற் சுமக்க

என்னால் முடியாது. இருக்கிற இடந் தெரியாமல் எவ்வளவோ அடக்க ஒடுக்கமாயிருக்க வேண்டிய ஸ்திரீ ஜாதியாகிய நான் புருஷ வேஷம் பூண்டுகொண்டு எத்தனை நாளைக்குக் கஷ்டப்படுவேன். இனி என்னால் நிர்வகிக்கச் சாத்தியமில்லாதபடியால் நீங்கள் என் தலைமேலே தூக்கி வைத்த பாரத்தை இறக்கிவிடும்படி கிருபை செய்யப் பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றாள். நான் அவளைப்பார்த்து "நான் செய்ய வேண்டிய காரியம் இன்னதென்று சொன்னால் உடனே அந்தப்படி செய்கிறேன்" என்றேன்.

ஞானாம்பாள் என்னைப்பார்த்து "நம்முடைய ஊரில் நமக்கு என்ன பாக்கியங் குறைவாயிருக்கிறது? இந்த ஊர்க் குடிகளுடைய செளக்கியத்துக்காக நாம் இந்த அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொண்டதேயல்லாது, நமக்கு ஏதேனும் லாபம் உண்டா? குடிகளுக்கு வேண்டிய செளக்கியங்களையும் சட்டதிட்டங்களையும் நான் ஏற்படுத்திவிட்டபடியால், இனிமேல் இந்த ஊரை ஆளுகிறவர்களுக்கு அதிகப் பிரயாசம் இராது. இந்த ஊரை முன்னே ஆண்ட ராஜாவின் புத்திரியாகிய ஆனந்தவல்லி கூடியவரையிற் கல்விகற்று குணசாலியாகவும் பட்டத்துக்கு யோக்கியமாயும் இருப்பதால், அவளுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து நாம் நம்முடைய ஊருக்குப்போவது நன்மையென்று நினைக்கிறேன்" என்றாள். நான் ஞானாம்பாளைப் பார்த்து "உன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்க, என்னால் தடங்கலில்லை. ஆனால் அந்த ஜனங்கள் அந்த ராஜபுத்திரிக்கு மகுடஞ்சூட்டச்

சம்மதிப்பார்களோ, சம்மதியார்களோ தெரியவில்லை. அன்றியும் இந்த நாடு மலைகளாலும் சமுத்திரங்களாலும் சூழப்பட்டிருப்பதால், நம்முடைய ஊருக்கு எந்த மார்க்கமாய்ப் போகிறதென்றுந் தெரியவில்லை. அந்த விவரங்களெல்லாந் தெரிந்துகொண்டு, பிறகு அந்த ராஜகன்னிக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்விப்பதைப்பற்றி யோசிக்கலாம். அதுவரையில், நம்முடைய எண்ணம் பிறர் அறியாதபடி ரகசியமாயிருக்கவேண்டும். ராயரும் அப்பாஜியும் அரசாண்டகாலத்தில் டில்லிப் பர்ச்சா ஒரே மாதிரியான மூன்று விக்கிரகங்களை அனுப்பி அவைகளின் தாரதம்மியங்களைத் தெரிவிக்கும்படி நிருபம் அனுப்பினான். மூன்றும் ஒரே தன்மையாயிருந்தபடியால் அவைகளின் உயர்வு தாழ்வு தெரியாமல் எல்லாரும் மயங்கினார்கள். அப்பாஜி அந்த விக்கிரகங்களின் காதுத்தொளை வழியாக ஈர்க்குகளை விட்டுப்பார்த்தான். ஒரு விக்கிரகத்தின் காதிலே விட்ட ஈர்க்கு, மற்றொரு காது வழியாகப் புறப்பட்டது. இன்னொரு விக்கிரகத்துக் வாய்வழியாகப் புறப்பட்டது. மற்றொரு விக்கிரகத்தின் காதுவழியாய் விட்ட ஈர்க்கு, வெளியே வராமல் உள்ளே தங்கி விட்டது. அந்த மூன்றாவது விக்கிரகம்போல எவன் ரகசியங்களை வெளியேவிடாமல் உள்ளே அடக்குகிறானோ, அவன் உத்தம-னென்றும், எவர்கள் காதினால் கேட்டதை வெளியே விட்டு விடுகிறார்களோ, அவர்கள் மத்திமரும் அதமருமென்றும் அப்பாஜி பொருள் விடுவித்தான். அப்படிப்போல் நாமும் ரகசியங் காப்பாற்றவேண்டும்" என்றேன். நான் சொன்னது சரியென்று ஞானாம்பாளும் அங்கீகரித்துக் கொண்டாள்.

அதற்குச் சில நாளைக்குப் பின்பு ஒரு நாட்காலையில், மந்திரி பிரதானிகள் முதலிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களும், பெரிய பிரபுக்களும், இன்னும் அநேக ஜனங்களும், அரண்மனையில் வந்து ராஜசேவைக்குக் காத்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு, நானும் ஞானாம்பாளும் எழுந்துபோய் வந்தவர்களுக்குப் பேட்டி கொடுத்தோம். அவர்கள் பெருங்கூட்டமாய் வந்திருந்தபடியால், நாங்கள் ஆச்சரியம் அடைந்து "என்ன விசேஷம்" என்று வினவினோம். வயோதிகர்களான சில பெரிய பிரபுக்கள் எழுந்து ஞானாம்பாளைப் பார்த்து "மண்டலேச்வரா! மகிபரிபாலா! நாங்கள் ஒரு பெரிய காரியத்தை உத்தேசித்து வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் ஒரு ஆக்ஷேபமுஞ் சொல்லாமல் எங்களுடைய மனோரதத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்றார்கள். ஞானாம்பாள் அவர்களை நோக்கி "நீங்கள் உத்தேசித்திருக்கிற காரியம் யுக்தமாயும் சாத்தியமாயும் இருக்கிற பக்ஷத்தில் அந்தப்படி செய்ய தடையில்லை. ஆனால் காரியம் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ளாமல், முந்தி வாக்குத்தத்தம் செய்வது சரியல்லவே" என்றாள். அந்தப் பிரபுக்கள் ஞானாம்பாளைப் பார்த்து "நீங்கள் கலியாணமில்லாமல் பிரமசாரியாயிருப்பது எங்களுக்குப் பெரிய மனவியாகுலமாயிருக்கிறது. தக்க [illegible] செய்யாதிருப்பதால் உங்களுடைய தேகம் நாளுக்குநாள் இளைத்துப் போகின்றது. நீங்கள் சுகமாயிருந்தால் தானே எங்களுக்குச் சுகம் உண்டு. நாங்கள் எத்தனையோ உபகாரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டோம். உங்களுக்கு

நாங்கள் என்ன உபகாரஞ் செய்யப் கோகிறோம்.
உங்களுடைய கலியாண மகோற்சவத்தைப் பார்க்க
வேண்டுமென்று எங்கள் கண்கள் அபேக்ஷிக்கின்றன. எங்களுடைய
மந்திரி ராஜாவின் மகளுடைய அழகுங் குணமும் உங்களுக்கு நன்றாகத்
தெரியும். அந்தப் பெண்ணினுடைய பாட்டியார் முதலான
பந்துக்களுடைய கருத்தையும் அறிந்தோம். அவர்கள்
எல்லாரும் அந்தப் பெண்ணை உங்களுக்குக் கன்னிகாதானஞ்
செய்யப் பூரண சம்மதமாயிருக்கிறார்கள். அந்தப் பெண்ணினுடைய
கருத்துந் தங்களையே நாடியிருப்பதாகவுந் தெரிந்து கொண்டோம்.
உங்களையும் அந்தப் பெண்ணையும் அதிர்ஷ்டம் வந்து
மடியைப் பிடித்து இழுக்கும்போது நீங்கள் வேண்டாம் என்கிறீர்களா?
அந்தக் கன்னிகா ரத்தினத்துக்குத் தக்க மாப்பிள்ளை நீங்களே;
உங்களுக்குத் தக்க பெண் அந்தப் பெண்ணேயன்றி வேறில்லை;
என்றார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே ஞானாம்பாள் திடுக்கிட்டுத்
திகைத்து ஒன்றும் பேசாமல் என் முகத்தைப் பார்த்தாள்.
அவள் பொய் பேசுகிறவளாயிருந்தால், சமயாநுகூலமாக
எப்படியாவது பொய் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளுவாள்.
பொய்யுஞ் சொல்லக்கூடாமல் மெய்யுஞ் சொல்லக்கூடாமல்
இருந்தபடியால் அவள் இவ்வாறு மலைப்பதற்கு இடமாயிற்று. நான்
அந்தப் பிரபுக்களைப் பார்த்து "நீங்கள் சொல்லுவது பெரிய
காரியமானதால் உடனே எப்படி மறுமொழி சொல்லக்கூடும்?"
என்றேன். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து "உபராஜப் பிரபுவே;
இந்த விஷயத்தில் ஆலோசிக்கவேண்டிய சங்கதி என்ன
இருக்கிறது? பெண்ணினுடைய குணத்தைப்பற்றி விசாரிக்கப்
போகிறீர்களா? அல்லது குலத்தைப்பற்றி விசாரிக்கப்

போகிறீர்களா? எல்லா விஷயமும் உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே. இன்றைக்கு மறுமொழி சொல்லக் கூடாவிட்டாலும், நாளைக்காவது எங்களுடைய இஷ்டப்படி மறுமொழி சொல்ல வேண்டும். யுவராஜாவாகிய நீங்கள் அந்த மகாராஜாவுக்குச் சொல்லி அகத்தியம் எங்களுடைய இஷ்டப்படி நிறைவேற்ற வேண்டும். அந்த ராஜகன்னிகையின் மனம் மகாராஜாவையே நாடியிருப்பதால் மகாராஜா அந்தப் பெண்ணை வேண்டாமென்றால் பெண் பாவம் அல்லவா? ஆகையால் நீங்களும் முயற்சி செய்து இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றினால் உங்களுக்கும் வேறே பெண் தேடி விவாகஞ் செய்விக்கிறோம். அநுகூலமான மறுமொழியைக் கேட்பதற்காக நாளைக்கு ஆவலுடனே வருவோம்" என்று சொல்லிவிட்டு எல்லோரும் போய் விட்டார்கள். அவர்கள் போன வகையைப் பார்த்தால் தங்களுடைய வார்த்தையை நாங்கள் அர்த்தாங்கீகாரம் பண்ணிக் கொண்டதாக நினைத்துப் போனதாகத் தோன்றிற்று. எனக்கும் பெண் தேடி விவாகஞ் செய்வதாக அவர்கள் சொன்னவுடனே துயர முகமாயிருந்த ஞானாம்பாளுக்கும் புன்னகை உண்டாகிப் பிறகு அடக்கிக் கொண்டாள்.

அவர்கள் எல்லாரும் போனபிறகு, ஞானாம்பாள் என்னைப் பார்த்துத் துக்க முகத்துடனே சொல்லுகிறாள். "விளையாட்டுச் சண்டையிலைச் சண்டையாளைப்போல நான் ஆண்வேஷம் பூண்டுகொண்டு பேடிசம் பண்ணினது இவ்வளவு பிரமாதமாய் விளைந்திருக்கிறது. நான் ஆதியிலே உண்மையைச் சொல்லியிருந்தால் இவ்வளவு விபரீதம் நேரிடுமா? என்னுடைய ஆண்வேஷத்தை

நம்பி எத்தனை பேர்கள் மோசம் போகிறார்கள்!
முக்கியமாக அந்த ராஜபுத்திரியினுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியதாயிருக்கிறது. அந்தப் பிரபுக்கள் சொன்னது வாஸ்தவமாயிருக்கிற பக்ஷத்தில் அவளை நான் கொள்ளமாட்டே-னென்று நிராகரிப்பதாக அவள் கேள்விப்படும்போது, அவளுக்கு எவ்வளவு துக்கத்திற்கு இடமாயிருக்கும்? தாய் தகப்பன் இல்லாத ஒரு அருமையான பெண்ணை, நாம் இவ்வகையாய்த் துன்பப்படுத்துவது தகுமா? அது பெண் துரோகம் அல்லவா? ஆகையால் காரியம் இன்னம் பிரமாதமாய் வளருகிறதற்கு முன் உண்மையைச் சொல்லிவிடுவது உத்தமமாகக் காணப்படுகிறது. நாளைத்தினம் அவர்கள் வந்து கேட்கும்போது நான் பெண்ணென்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க யோசித்திருக்கிறேன்" என்றாள். நான் அவளைப்பார்த்து "நீ சொல்வதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான். ஆனால் இப்போது உண்மையை வெளியிடுவது விவேகமாகத் தோன்றவில்லை. ஜனங்கள் எல்லாரும் உன்னைப் புருஷனென்றே நினைத்துச் சகல உபசார மரியாதைகளும் வணக்கமும் செய்து வருகிறார்கள். நீ பெண்ணென்று திடீரென்று கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்தில் அவர்களுடைய புத்தி எப்படியிருக்குமோ தெரியாது. இந்தத் தேசத்தார் ஸ்திரீகளை நிக்ருஷ்டமாக எண்ணி அவர்களைப் பட்டாபிஷேகத்துக்கு யோக்கியர்கள் அல்லவென்று நினைக்கிறார்கள். அன்றியும் நாம் அநேக உத்தியோகஸ்தர்களையும் பட்டர்களையும் நீக்கி அநேகருடைய விரோதங்களைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் இந்தச் சமயத்தில் உண்மையைச்

சொல்வது சரியல்லவென்றும் நினைக்கிறேன்" என்றேன். உடனே அவள் "நான் உன்மைக்காகத் தலைகொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு காரியத்தைப் பற்றி மட்டும் யோசிக்கிறேன்." என்று சொல்லி, அந்தக் காரியம் இன்னதென்று தெரிவிக்காமல் மௌனமாயிருந்தாள். அவள் குறித்துச் சொன்ன காரியம் இன்னதென்று எனக்கு நன்றாக விளங்கிற்று. அவள் உண்மைக்காகத் தான் தலைகொடுக்கச் சித்தமாயிருந்தாலும் எனக்கு என்ன பொல்லாங்குவிளையுமோவென்று மட்டும் ஆலோசிப்பதாகத் தெரிந்து கொண்டேன். ஞானாம்பாள் என்னிடத்தில் வைத்திருக்கிற அளைகடந்த அன்பின் நிமித்தம் அவள் பல சடங்குகளுக்கு உட்பட்டிருப்பதை நினைக்கும்போது என் மனம் பதைத்து உலைமெழுகு போல் உருகிற்று. யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் அவளை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று அடிக்கடி நான் கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன்.

மறுநாட்காலையிலும் மந்திரி பிரதானி முதலிய சகல உத்தியோகஸ்தர்களும் ஊரிலுள்ள சகல பிரபுக்களும் அரண்மனையில் வந்து கூட்டங்கூடினார்கள். அவர்கள் ஞானாம்பாளைக் கண்டவுடனே "மகாராஜாவே! நாங்கள் நினைத்தகாரியம் நிறைவேற வேண்டுமென்று கோயிலுக்குக் கோயில் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். எங்களுடைய குலதெய்வம் இந்தக் காரியத்தை அகத்தியம் கட்டிமுடிக்குமென்று நிச்சயமாய் நம்பியிருக்கிறோம். அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக நாங்கள் வழியில் வரும் போது நல்ல நல்ல சகுனங்கள் கண்டோம். இந்தக் கலியாணம் முடியவேண்டுமென்று விரும்பாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. அரைநாள் கட்டின பிள்ளைகள்

முதலாகச் சகலரும் ஆவலாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தனை ஜனங்களுடைய எண்ணத்துக்கு விரோதஞ் செய்யமாட்டீர்களென்று நம்புகிறோம்" என்றார்கள்.

ராஜம்பாள் அவர்களை நோக்கி "இத்தனை ஜனங்களுடைய அபேக்ஷைக்கு விரோதம் செய்வது எனக்கு மெய்யாகவே வருத்தமாயிருக்கிறது. ஆனால் என்னாலே கூடாத காரியத்துக்கு நான் என்ன செய்வேன்? அந்தப் பெண்ணை நான் கொள்வதற்கு ஒரு பெரிய பிரதிபந்தமிருக்கிறது. அது ஒருவராலும் நிவர்த்தி செய்யக்கூடாததாயிருக்கிறது" என்றாள்.

ஜனங்கள் "அந்தப் பிரதிபந்தம் இன்னதென்று தெரிவித்தால் எங்களுடைய பிராணனைக் கொடுத்தாயினும் அல்லது எங்களுடைய ஆஸ்திகளையெல்லாம் செலவழித்தாயினும் அந்தப் பிரதி பந்தத்தை நிவர்த்தி செய்கிறோம்' என்றார்கள்.

ராஜம்பாள் "அந்தப் பிரதிபந்தத்தை நிவர்த்தி செய்ய ஒருவராலுங் கூடாது. பெண்ணை ஆணாக்கவும் ஆணைப் பெண்ணாக்கவும் எப்படிக் கூடாதோ அப்படியே இதுவுங் கூடாத காரியந்தான். அன்றியும் நீங்கள் என்னைக் கலியாணமில்லாத பிரமசாரியென்று நினைத்து எனக்குக் கலியாணம் செய்விக்க முயலுகிறீர்கள். நான் பிரமசாரியல்ல" என்றாள்.

ஜனங்கள் "உங்களுக்கு முன்னமே கலியாணம் நடந்திருந்தாலுங்கூட அந்த ராஜ கன்னிகையை உங்களுக்குத் தத்த விவாகஞ் செய்ய எல்லாருஞ் சம்மதிக்கிறார்கள். சகல சங்கதிகளையும் நாங்கள் முன்னமே கலந்து பேசிக்கொண்டுதான் உங்களிடத்துக்கு வந்தோம்.

ஒரு பெண் சாதியிருக்கும்போது வேறு ஸ்திரிகளை விவாகம் செய்வது சாஸ்திரோக்தமே தவிர அசாஸ்திரியம் அல்லவே" என்றார்கள்.

ராஜம்பாள் "உங்களுடைய அபிப்பிராயப்படி பல ஸ்திரீ விவாகம் சாஸ்திரோக்தமாயிருந்தாலும் கொள்ளுகிறவருடைய சம்மதம் வேண்டாமா?" என்றாள்.

ஜனங்கள் "கொள்ளுகிறவருடைய சம்மதத்தைக் கேளாமலே இந்தத் தேசத்தில் கலியாணங்கள் நடப்பது வழக்கமாயிருக்கின்றது. நாங்கள் அப்படிச் செய்யத்துணியாமல் உங்களுடைய சம்மதத்தைக் கேட்கவே வந்திருக்கிறோம். இத்தனை ஜனங்களுடைய பிரார்த்தனையை நிராகரிப்பது நியாயமா? எங்களைப் பாராவிட்டாலும் தாய் தகப்பன் இல்லாத அந்தப் பெண் முகத்தையாவது பாருங்கள்! அந்தப் பெண் உங்களை வேண்டுமென்று விரும்பும்போது நீங்கள் வேண்டாமென்று தள்ளிவிடுவது பெண் துரோகம் அல்லவா?" என்றார்கள்.

ராஜம்பாள் "அந்தப் பெண்ணுக்காக இவ்வளவு பரிந்து பேசுகிற நீங்கள் அந்தப் பெண்ணுக்குச் செய்யவேண்டிய ஒரு முக்கியமான நன்மையைச் செய்யாமலிருக்கிறீர்கள். அந்த நன்மையைச் செய்தால் ராஜாராஜாக்களெல்லாரும் அந்தப் பெண்ணை விரும்புவார்களே" என்றாள்.

ஜனங்கள் "அந்தப் பெண்ணுக்கு நாங்கள் என்ன நன்மை செய்யாமல் விட்டுவிட்டோம்? அது இன்னதென்றும் உத்தரவானால் இந்த நிமிஷத்தில் செய்கிறோம். இது சத்தியம்" என்றார்கள்.

ஞானாம்பாள் "அந்தக் கன்னிகையினுடைய தகப்பனார் புருஷ சந்ததியில்லாமல் இறந்துபோன உடனே பாரம்பரை பாத்தியக் கிரமப்படி அந்தப் பெண்ணுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டியது நியாயமாயிருக்க, நீங்கள் அந்தப்படி செய்யத் தப்பிப்போய்விட்டீர்கள்! ஒரு ராஜா இறந்த உடனே பாரம்பரை பாத்தியக் கிரமத்தை அனுசரிக்காமல் புது ராஜாவை நியமிக்கிறதாயிருந்தால் பெரிய கலகங்களுக்கு ஆஸ்பதமாகும். எப்படியென்றால் பலவானாயிருக்கிற ஒவ்வொருவனுந் தன்னை நியமிக்க வேண்டுந் தன்னை நியமிக்கவேண்டுமென்றும் வல்லடி வழக்குச் செய்வான். ஒவ்வொருவனுடைய கட்சியிலும் பலபேர் சேர்ந்து யுத்தந் தொடங்கி ஒருவரையொருவர் மாய்த்துக் கொள்ளுவார்கள். நியாய பரிபாலனம் நடவாமல் நின்று போகுமானதால் ஊரிலே திருட்டுகளும் புரட்டுகளும் கொள்ளைகளும் கொலைகளும் அதிகரிக்கும். இதுதான் சமயமென்று அந்நிய தேசத்துச் சத்துருக்களும் பிரவேசித்துச் சர்வ கொள்ளையடிப்பார்கள். ஒரு ராஜா இறந்த உடனே அவனுடைய சந்ததி ஆணாயிருந்தாலும் பெண்ணாயிருந்தாலும் அந்தச் சந்ததிக்கே பட்டமாகிற பக்ஷத்தில் ஒரு கலகத்துக்கும் இடமில்லை. அது சர்வஜன சம்மதமாயிருக்கும், ராஜாவினுடைய புத்திரன் அல்லது புத்திரிகை விஷயத்தில் சகல ஜனங்களுக்கும் அதிக கௌரவமும் மதிப்பும் பயபக்தியும் உண்டாகும். 'ராஜாவுக்கு சாவில்லை' என்கிற நீதி வாக்கியப்படி ஒரு அரசன் எந்த நிமிஷத்தில் இறந்துபோகிறானோ அந்த நிமிஷத்தில் அவனுடைய வாரிசுக்குத் தேசாதிபத்தியம் உண்டாகிறபடியால், நியாயபரிபாலனங்களெல்லாம் நில்லாமல் தொடர்ச்சியாய் நடந்து வரும்.

ஆண் சந்ததியாவது பெண் சந்ததியாவது அல்லது வேறெ உரிமைக்காரராவது இல்லாமல் ஒரு அரசன் மாண்டுபோகிற பக்ஷத்தில், புது அரசன் நியமிப்பது அசங்கதம். சகல விஷயங்களும் மகா மந்திராலோசனைச் சபையாருடைய அநுமதிப்படி நடக்கிறபடியால் ராஜாவின் வார்சுகள் திறமையற்றவர்களாயிருந்தாலுங்கூட அவர்களை நியமிக்கத் தடையில்லை. ராஜாவினுடைய வார்சுகளை நியமிப்பதினால் உண்டாகிற நன்மையையும் அதனால் விளையத்தக்க தீங்கையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்தில் தீமையைப் பார்க்கிலும் நன்மைகள் அதிகமாயிருக்கிறபடியால் பாரம்பரைப் பாத்தியக் கிரமப்படி நியமிப்பதே உசிதமாயிருக்கிறது. அப்படியே புது அரசனையாவது அல்லது குடியரசையாவது நியமிப்பதால் உண்டாகிற சாதக பாதகங்களை யோசிக்குமிடத்தில் சாதகத்தைப் பார்க்கிலும் பாதகம் பெரிதாயிருப்பதால் புது ராஜ நியமனத்தையும் குடியரசையும் நிஷேதிக்க வேண்டியது எல்லாருடைய கடமையாகவும் இருக்கிறது. யானையினுடைய கையிலே பூமாலையைக் கொடுத்து அது யார் கழுத்திலே போடுகிறதோ அவனை அரசனாக நியமிப்பது இந்த ஊர் வழக்கமாயிருக்கிறது. மனுஷர்களுடைய யோக்கியதை யானைக்கு எப்படித் தெரியக் கூடும்? அது ஒரு மூடன் கழுத்திலே மாலையைப் போட்டாலும் அவனை அரசனாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டியதுதானே! அதைப் பார்க்கிலும் இறந்துபோன ராஜாவினுடைய பாத்தியஸ்தர்களையே நியமிப்பது சர்வ சிலாக்கியம் அல்லவா? உங்களுடைய அதிர்ஷ்ட வசத்தால் உங்களுடைய பழைய ராஜாவின் குமாரத்தி பட்டாபி-

ஷேகத்துக்குச் சகல விதத்திலும் யோக்கியதை உள்ளவளாயிருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணுக்கு மகுடம் சூட்ட நீங்கள் ஒரு ஆக்ஷேபமும் சொல்ல மாட்டீர்களென்று நம்புகிறேன்" என்றாள்.

ஜனங்கள் "மகாராஜாவே! உங்களைப் போல் தர்மராஜாக்கள் இந்த பூமண்டலத்தில் இருப்பார்களா? தங்களுடைய பட்டத்தை வேறொருவருக்குக் கொடுக்க யாராவது சம்மதிப்பார்களா? தகப்பன் ஜீவந்தராயிருக்கும்போதே, தன் பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யச் சம்மதிக்கிறதில்லை. இப்போது ராஜாக்கள் ஒரு சொற்ப தேசத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காக எத்தனை உயிர்களைக் கொன்று எவ்வளவோ பாடுபடுகிறார்கள். புராணங்களிலே சொல்லப்பட்ட இராமன், தர்மன், அரிச்சந்திரன், நளன் முதலிய அரசர்கள் கூட, நிர்ப்பந்தத்தினால் சில நாள் ராஜாங்கத்தை விட்டு நீங்கியிருந்தார்களே யல்லாது மனப்பூர்வமாய் விட்டவர்கள் ஒருவருமில்லை. அந்த அரசர்கள் எல்லாரும் உங்களுக்குச் சமானமாவார்களா? இப்படிப்பட்ட தர்மராஜாவை நாங்கள் ஒரு காலத்திலும் விடுவோமா? எங்களுடைய அபீஷ்டப்படிக்கும் உங்களுடைய மனோபீஷ்டப்படிக்கும், அந்த ராஜகன்னிகைக்கு மகுடமும் மாலையுஞ் சூட்டி, நீங்கள் மூவரும் கூடி அரசு புரிவதைக் காண விரும்புகிறோம்" என்று சொல்லி சர்வ ஜனங்களும் விடைபெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

(தொடரும்)

கடலூர் மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம் :-

1.	அலுவலகத்தின் பெயர்	: மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம், கடலூர்.
2.	அலுவலகம் துவக்கிய தேதி மற்றும் அரசாணை எண்.	: 24.3.82 அரசாணை எண். 1109, கல்வி, நாள் 11.6.81. அரசாணை எண். 1194 கல்வி, நாள் 11.6.82.
3.	மாவட்டத்திலுள்ள மொத்த அலுவலகங்களின் எண்ணிக்கை	: 391
4.	இதுவரை நேரில்ஆய்வு செய்த அலுவலகங்களின் எண்ணிக்கை	: 271
5.	ஆவணங்கள் இருப்பில் உள்ள அலுவலகங்களின் எண்ணிக்கை	
	அ. ஆவணம் மாற்றப்பட்டவை	: 55
	ஆ. ஆவணம் மாற்றப்படாதவை	: 50
	இ. புதிதாக ஆவணங்கள் மாற்றப்பட்ட அலுவலகங்கள்	: 5*

கடலூரில் உள்ள

1. பொதுப்பணித்துறை
2. இந்து சமய அறநிலையத் துறை,
3. அரசு மருத்துவமனை
4. அரசு தொழில் பயிற்சி நிலையம்.
5. பள்ளித்துணை ஆய்வர், உளுந்தூர்பேட்டை.

* தனித்துணை ஆட்சியர், நெய்வேலி.

6.	மாற்றம் செய்யாத அலுவலகம் சம்பந்தமாக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை	: நேராய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. நினைவூட்டுகள் அனுப்பப்படுகிறது.
7.	நேரில் செல்லாத அலுவலகங்கள் பார்வையிட மேற்கொண்ட நடவடிக்கை	: உள்ளூரில் உள்ள அலுவலகங்களுக்கு நேராய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. வெளியூரில் உள்ள அலுவலகங்களுக்கு நினைவூட்டு அனுப்பப்படுகிறது.

3. மதுரை கிராமதான அலுவலகத்தின் 1961-ஆம் ஆண்டிற்கான (நி.மு.எண்.2728/61 முதல் 7847/61 வரை) மொத்தம் 191 எண்ணிக்கை ஆவணங்களுக்கு அட்டவணை ஏடுத்தாட்கள் தயாரிக்கும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

4. ஆவணங்கள் செப்பனிடும் பணி

இக்காலாண்டில் மொத்தம் 5744 தாட்கள் செப்பனிடப்பட்டன.

5. புத்தகங்கள் மற்றும் ஆவணங்கள் கட்டும் பணி:

இக்காலாண்டில் கட்டப்பட்ட தொகுதிகள் மொத்தம் 227 எண்ணிக்கை தைக்கப்பட்ட ஆவணங்கள் மொத்தம் 1106 எண்ணிக்கை.

6. தனியார் ஆவண சேகரிப்புப் பணி:

1. 14.10.92 அன்று முற்பகல் வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழுவின் இரண்டாவது கூட்டம் வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழுவின் தலைவரும் தமிழ்நாடு ஆவணக்காப்பகத்தின் இயக்குநருமான திரு அ.இரா.இராமசாமி, இ.ஆ.ப., அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது.

தனியார் ஆவணங்கள் வரலாற்று ஆய்விற்கு பயன்படும் தன்மை குறித்தும் அவை தொடர்பாக டெல்லியிலுள்ள தேசிய ஆவணக்காப்பகத்தில் பராமரிக்கப்படும் பதிவேட்டில் பதிவுகள் செய்யப்பட வேண்டியது பற்றியும், தலைவர் எடுத்துக் கூறினார். மேலும் அவர் கூறியதாவது:-

(அ) 17-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் உள்ள தமிழக வரலாற்றை எழுத வரலாற்று ஆவணங்கள் தேவைப்படுகின்றன. இவை தென்மாவட்டங்களில், குறிப்பாக சேத்தூர், சிங்கம்பட்டி ஜமீன்களிலும், இராமநாதபுரம், சிவகங்கை சமஸ்தானங்களிலும் கிடைக்கும் என நம்பப்படுகிறது. எனவே, அவைகளை ஆவணக்காப்பகத்திற்கு தந்து ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று கூறினார்.

(ஆ) சமுதாயத்தின் அன்றாட வாழ்வுக்கு பயனளிக்கும் சித்த வைத்தியம் பற்றிய நூல்களும் பழங்கால நூல்களும் பழநிக்கு தெற்கே பொதிகைமலை வரை சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில்

இருந்துள்ளது. தெரிய வருகிறது என்றும் இது 1850 ஆண்டுகளில் அச்சுப் பதிப்பு முறையிலும், ஓலைச் சுவடிகள் வடிவிலும் இருந்து உள்ளன என்றும் கூறினார்.

(இ) அதே போல் தென்மாவட்டங்களில் குறிப்பாக ராமேஸ்வரம், செட்டிநாடு பகுதிகளுக்கும் அயல்நாடுகளுக்கும் பழங்காலத்தில் இருந்தே அதிகம் தொடர்பு இருந்துள்ளது. இங்கிருந்து பர்மா, இலங்கை நாடுகளுக்கு வாணிபம் செய்ய சென்றது தொடர்பான ஆவணங்களையும் ஆவணக்காப்பகத்துக்கு பொதுமக்கள் தரவேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்தார். தனியார் ஆவண சேகரிப்புத் தொடர்பாக சம்பந்தப்பட்ட அனைவரின் ஒத்துழைப்பையும் கோரினார். கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒத்துழைப்பு நல்குவதாக உறுதியளித்தனர். இக்கூட்டம் நடைபெற்றது தொடர்பாக விவரமான செய்தி 15.10.92 நாளிட்டப்பட்ட தினமலர் செய்தித்தாளில் பிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

2. இராமநாதபுரத்தைச் சேர்ந்த, மதுரை வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழு உறுப்பினர் டாக்டர் எஸ்.எம்.கமால் அவர்கள் 14.10.92 அன்று இக்காப்பகத்தில் நடைபெற்ற வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழுவின் இரண்டாவது கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த போது இராமநாதபுரம் ஜமீன் தொடர்பான 2 ஆவணங்களை அளித்தார். அந்த ஆவணங்களும் அவை பற்றிய விவரங்களுடைய படிவங்களும் சென்னையிலுள்ள வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழுத் தலைவருக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன.

3. மதுரையிலுள்ள டி.வி.எஸ்.நிறுவனத்துடன் தனியார் ஆவண சேகரிப்பு தொடர்பாக தொடர்பு கொண்டதில் அந்நிறுவனத்தில் இக்காப்பகத்தில் கேட்கப்பட்ட ஆவணங்கள் எதுவும் இல்லையென பதில் பெறப்பட்டுள்ளது.

4. மதுரை வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழு உறுப்பினரும் சிங்கம்பட்டி ஜமீன்தாருமான திரு டி.என்.எஸ்.முருகதாஸ் தீர்த்தபதி அவர்களிடமிருந்து சிங்கம்பட்டி சமஸ்தானம் தொடர்பான 17 ஆவணங்கள் மற்றும் அவை தொடர்பாக தேசியப் பதிவேட்டில் பதிவு செய்வதற்கான விவரங்களடங்கிய படிவங்களும் பெறப்பட்டன. படிவங்கள் தலைமையலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன.

ஆவணங்கள் செப்பனிடப்பட்ட பின்னர் அவற்றிற்கு தலா ஒரு ஜெராக்ஸ் நகல் வீதம் எடுத்து சிங்கம்பட்டி ஜமீன்தாருக்கு அனுப்பி வைக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும்.

5. சிதம்பரனார் மாவட்டம் அடைக்கலப்புரத்தில் உள்ள புனித ஜோசப் அறக்கட்டளை நிறுவனத்தின் தோற்றம் வளர்ச்சி மற்றும் செயல்பாடுகள் குறித்த விவரங்களடங்கிய மூல ஆவணங்கள் இருப்பின் அவை பற்றிய விவரங்களை தெரிவிக்கும்படி மேற்படி நிறுவனத்தினர் கோரப்பட்டுள்ளனர்.

6. பசும்பொன் தேவர் திருமகன் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த காலம் சென்ற கோட்டையூர் திரு ரோஜா முத்தையா அவர்களின் நூலகத்திலிருந்து இக்காப்பகத்திற்கு புத்தகங்கள் பெறுதல் தொடர்பாக மேற்படி நூலகத்துடன் நேரில் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டது. அங்கு நூல்களின் பெயர் மற்றும் விலைப்-பட்டியல் தயாரிக்கும் பணி நூலகப் பணியாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அப்பணி முடிவடைந்தபின்னர் மீண்டும் அந்நூலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு புத்தகங்கள் பெற நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும்.

7. மதுரை வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழுவில் உறுப்பினராக சேர விருப்பம் கோருதல் தொடர்பாக மதுரையிலுள்ள சிறந்த பத்திரிக்கை அலுவலகங்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டது. அனைத்து அலுவலகங்களும் இப்பொருள் குறித்து தத்தம் தலைமையலுவலக அனுமதி பெற வேண்டும் என தெரிவித்தனர். இப்பொருள் குறித்து வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழு தலைவருடன் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டு தக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

8. மதுரையிலுள்ள திரு வி.சரவணன் என்பவரிடமிருந்து மதுரை மாநகர் சம்பந்தமான நூல் ஒன்று இக்காப்பகத்தில் மையப்படுத்துவதற்காக பெறப்பட்டுள்ளது.

9. புதுக்கோட்டை மாவட்டம் விராலிமலை ஊராட்சி ஒன்றிய ஆணையரிடம் கி.பி.1478 முதல் கி.பி.1545-ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலத்தைச் சேர்ந்த 26 செப்பேடுகள் உள்ளதாகத் தெரிவித்து அவை பற்றிய விவரங்களை அவர் அனுப்பியுள்ளார்.

தனியார் ஆவணம் தொடர்பான விவரங்களைக் காட்டும் தேசியப் பதிவேட்டில் பதிவுகள் செய்ய வசதியாக உரிய படிவங்கள் அவருக்கு அனுப்பப்பட்டு விவரங்கள் பெற நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

10. சொக்கம்பட்டி ஜமீன் கொடிவழிப்பட்டியும் அதனை அடுத்து ரசனையுடன் கூடிய ஒரு சில ஆவணங்களும் தம்மிடம் உள்ளதாக சிங்கம்பட்டி ஜமீன்தார் திரு டி.என்.எஸ்.முருகதாஸ் தீர்த்தபதி அவர்கள் தெரிவித்து அவற்றை இக்காப்பகத்திற்கு அளிக்க இசைவு தெரிவித்துள்ளார். அவற்றை பெற நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பக நூலகம்
212602
சென்னை-600 008

JL
V 211, 8MN8kAV
N93.8.1

மதுரை மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம்:-

1. அரசு அலுவலகங்கள் மற்றும் தல ஆட்சி நிறுவனங்களிலிருந்து ஆவணங்கள் மெய்ப்படுத்தும் பணி:-

இக்காலாண்டில் ஆவண மாற்றம் தொடர்பாக 16 எண்ணிக்கை அலுவலகங்கள் நேரில் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டன. 12 அலுவலகங்களிலிருந்து 389 எண்ணிக்கை நி.மு.ஆவணங்கள் மாற்றம் செய்யப்பட்டன.

2. ஆவணங்கள் மதிப்பீடு செய்யும்பணி:

பின் குறிப்பிடப்படும் அலுவலகங்களின் ஆவணங்கள் மதிப்பீடு செய்யும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

1. காவல்துறை கண்காணிப்பாளர், மதுரை மாநகர் (6128/52 முதல் 23772/53 வரை)	-	395
2. பெரியகுளம் நகராட்சி (1887 முதல் 1939 வரை)	-	5000
1992 டிசம்பர் மாதத்தில் மதுரையிலுள்ள 10 அலுவலகங்கள் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டு ஆவணங்கள் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டவை)	-	2020
மொத்த மதிப்பீடு செய்யப்பட்டவை		7415

3. அட்டவணை தயார் செய்தல்

1. மதுரை வடக்கு வட்டாட்சியர் அலுவலக 1929 முதல் 1954 வரையிலான காலத்திற்குரிய நி.மு. ஆவணங்களுக்கு பொருள் விவர அட்டவணையின் சுத்த நகல் தயாரிக்கப்பட்டது. அவ்வலுவலகத்தின் 1955 முதல் 1959 வரை பொருள் விவர அட்டவணையின் அலுவலக நகல் தட்டச்சு செய்யும் பணி மற்றும் திருத்தம் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

2. பெரியகுளம் வருவாய்க் கோட்டாட்சியர் அலுவலகத்தின் 1959 முதல் 1961 வரையிலான நி.மு. ஆவணங்களுக்கான அட்டவணைத்தண்டுத் தாட்கள் தயாரிக்கும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

சேலம் மாவட்ட ஆவணக்காப்பகத்தின் 31.12.92 வரையிலுள்ள பணியின் சாதனைகள்

சேலம், மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம் அரசால் 1987ல் துவங்கப்பட்டு இதுவரை 5 வருடங்களுக்கு மேலாக செயல்பட்டு வருகின்றது. இதன் முக்கிய நோக்கம் சேலம் மாவட்டத்தின் (1) அரசு அலுவலகங்களிலுள்ள 30 வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட வரலாறு மற்றும் நிர்வாக சம்மந்தமான நிலைமுடிவு ஆவணங்களை சேகரித்து அவற்றைப் பாதுகாத்து அவைகள் ஆராய்ச்சியாளர்களின் ஆராய்ச்சிக்கு பயன்படும் வண்ணமும், அந்தந்த அரசு அலுவலகங்கள் தங்களின் ஆவணங்களை அவர்கள் கேட்கும் நேரத்தில் கொடுத்து அவற்றை தேவை முடிந்தவுடன் மீண்டும் திரும்பப் பெற்று பாதுகாப்பதற்காகவும் (2) சேலம் மாவட்டத்தின் தனி நபர்களிடமுள்ள சரித்திரம் மற்றும் வரலாற்று சம்பந்தமாக ஆவணங்களைச் சேகரித்து அவைகள் ஆராய்ச்சியாளர்களின் ஆராய்ச்சிக்கு பயன்படும் வண்ணம் பாதுகாப்பதற்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வலுவலகத்தின் தலைமை அலுவலராக உதவி ஆணையர் ஒருவரும், அவருக்குக் கீழ் பணிபுரியும் 16 அலுவலர்களான ஆராய்ச்சி உதவியாளர், கண்காணிப்பாளர் (நிலை.பி), உதவியாளர், இளநிலை உதவியாளர், தட்டச்சர், புத்தகம் கட்டுநர், பாதுகாப்பு எழுத்தர், பதிவுரு எழுத்தர், அலுவலக உதவியாளர், சுத்தம் செய்பவர், துப்புரவுப் பணியாளர், இரவுப்பாதுகாவலரும் உள்ளவர்.

இதுவரை சேலம் மாவட்டத்தின் அரசு அலுவலகங்களிலிருந்து 62,000 நிலைமுடிவு ஆவணங்களுக்கு மேல் சேகரிக்கப்பட்டு அவை நல்ல முறையில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. (பட்டியல் இணைக்கப்பட்டுள்ளது) அவ்வாவணங்களுக்கு பொருளடக்கப்பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வலுவலகம் சேகரித்துள்ள ஆவணங்களில் மிகவும் பழமையான ஆவணம் 1882ஆம் வருடத்தைச் சேர்ந்தது.

<u>தனியார் ஆவணங்களைப் பொறுத்தவரை:-</u>

(1) சேலம் ஸ்ரீமான் விஜயராகவாச்சாரியார், சுதந்திரப் போராட்ட வீரருக்கு நமது தேசத்தலைவர்களான பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு, சக்ரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார், டாக்டர் ராஜேந்திரப் பிரசாத் போன்றவர்களால் எழுதப்பட்ட கடித நகல்கள் சேகரிக்கப்பட்டு அவை புத்தக வடிவில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

(2) தியாகி சுப்ரமண்ய சிவாவின் கடித நகல்கள் சேகரிக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது.

(3) தியாகி சோமயாஜுலு, சங்ககிரி மற்றும் தியாகி என்.இ. மணி அய்யர் பள்ளிப்பாளையம் ஆகியோரிடமிருந்து புத்தகங்கள், புகைப்பட நகல்கள் பெறப்பட்டன.

ஆவணங்கள் சேகரிப்புப்பணி பயணம் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. இவ்வலுவலகத்தின் பணி, ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் மற்றும் பொதுமக்களுக்கும் பெரிதும் பயன்படக்-கூடியதாக உள்ளது என்பது திண்ணம்.

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பக நூலகம்
212602
சென்னை 600 008

113
18·30

Essays on topics of
Social Sciences, Archives and
matters of general interest are
welcome in English or Tamil, for
Publication in AVANA AMUDHAM
subject to the Editor's discretion.

Research thesis or books may
be sent to the Commissioner
of Archives, Tamil Nadu
Archives Madras -600 008, for
reviews to be included in the
journal.

The Tamil Nadu Archives
does not, however accept any
responsibility for the views
expressed by the authors
in their essays, etc.

G

Printed at Govt. Branch Press, Madras -112